சற்குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ ஐயண்ண தீட்சிதரவர்கள்

சம்ஸ்கிருதத்தி லியற்றிய

வியாசதாத்பர்ய நிர்ணயம்.

Vyāsatātparya nirṇaya

by Aiyanna Dikshitar

இதை

கோயிலூர் மடாதிபதியாய் யெழுந்தருளியிருந்த

திருக்களாண்டை தென்னூர்

ஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகரின் பாதசேகரராய

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளவர்களால்

தமிழ் வசனரூபமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

மங்கலம் - ஆறுமுக முதலியாரால்

சென்னை,

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

சச்சிதாநந்த அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1915.

 [விலை அணா எட்டு.

முகவுரை.

இவ்வுலகத்திலுள்ள சகல ஜீவர்களாலும் விரும்பப்படும் தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களென்னும் புருஷார்த்தம் நான்கனுள் மோக்ஷமொன்றே பரமபுருஷார்த்தமாகும். அப்பரம புருஷார்த்தத்தை அடைய வேதங்கள் சமுத்திரம் போன்றிருக்கின்றமையின், அவற்றைச் சுருக்கிப் பாணினி, கௌதம, கணாத, ஜைமினி, கபில, பதஞ்சலி, வியாஸாதி மஹா முனிவர்களால் ஸூத்திரங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், சகல ஜீவர்களால் விரும்பப்படும் பரம புருஷார்த்தத்தையும் சித்த சாந்தியையும் கொடுப்பது வியாஸ பகவானியற்றிய பிரஹ்மஸூத்திரங்களேயாமெனப் பண்டிதர்களாற் றுணியப்பட்டுள்ளது.

அச்சூத்திரங்கட்கும் ஸ்ரீகண்ட, ராமாநுஜ, மத்துவ, வல்லப, சங்கராசாரியார் முதலியோர்கள் தாமியற்றிய இக்காலப் பிரசித்த பாஷ்யங்களில் தத்தம் மதத்தை ஸ்தாபித்தும், அந்நிய மதங்களைக் கண்டித்தும் இருக்கின்றனர். அவ்விதப் பாஷ்ய தூஷணங்களையுடைய சூத்திரங்களை யியற்றிய வியாஸபகவானது பரமதாத்பர்யம் யாண்டையதெனத் துணியப்பெறாமையின், அதனைத் துணியும் பொருட்டு, திருவிசை நல்லூரில் சமாதியுற்றிருக்கும் அய்யாவாளென வழங்கும் ஸ்ரீதர வேங்கடேச குருவின் புதல்வரும் சிஷ்யரும், வேதாந்த சித்தாந்த ரகசியார்த்தத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் குசலருமாய அய்யண்ணா தீக்ஷிதரென்னும் பெரியவர் [illegible] வியாஸதாத்பர்ய நிர்ணயம் என்னும் கிரந்தம் சம்ஸ்கிருதத்தில் க

ரூபமாக இயற்றப்பட்டுள்ளது. அவர் இதன் முதற்பரிச்சேதத்தில் சகல மதஸ்தர்களும், ஸ்ரீ வியாஸபகவானை அத்வைதியென அநுவதித்து நிராகரணஞ் செய்திருத்தலின், அளவிறந்த சுருதி யுக்தி அநுபவ, வாதிப் பிரதிவாதி, பர்யந்த பூர்வகம் வியாஸபகவானது தாத்பர்யம் அத்வைதமேயென்பப் பக்ஷோத்தாரணிபோல் ஸ்தாபித்து, இரண்டாம் பரிச்சேதத்தில் அவ்வித அத்வைதத்தில் ஸாபேக்ஷிகமாயுள்ள பிரஸ்தானத்திரயத்தின் சாதனம் சதுஷ்டய பிரஸ்தானமேயெனவும், அத்வைத ஆசாரியராய அப்பய்ய தீக்ஷிதர் விரசித்த சிவதத்துவ விவேகாதி சாஸ்திரங்களின் தாத்பர்யமுணராது பலர் பலவாறுரைக்க நிற்கின்றனர்; அதுவும் யதார்த்தமுணராமையாலேயாமெனவும், அப்பய்ய தீக்ஷிதர்களினது தாத்பர்யமும் சதுஷ்டய பிரஸ்தாரத்தின் கண்ணேயெனவும் மந்தயுக்தி யுடையவர்களும் சந்தேக விபரீதமின்றி யுணர்ந்து கொள்ளும்படி வர்ணித்திருக்கின்றது. அக்கிரந்தம் சம்ஸ்கிருதத்தில் தர்க்க வியாகரணம் படித்து வேதாந்த சாஸ்திர முணர்ந்தார்க்கேயன்றி மற்றையோர்க்குப் பயன்படாமையையும், தமிழ் பயின்றோர்க்கும் பயன்படாமையையும் கருதிக் கேட்டோர் மடாதிபதியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கள ராண்டவரென்னும் ஸ்ரீலஸ்ரீ வீரசைவ ஞானதேசிகரின் பாதசேகரராய ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளவர்களால் செவ்விய வசனநடையாக யாவரும் உணருமாறு தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

ம. ச.

வியாஸதாத்பர்ய நிர்ணயம்.

பாயிரம்.

சீர்மிகும் வங்கிக் கரிமுகன் றனையுஞ்
சிறப்புறு மறுமுகன் றனையும்,
பார்புகழ் கொற்ற நாயகன் றனையும்
பகர்நெல்லை நாயகி தனையும்,
சீர்தரும் வீர சேகர ஞான
தேசிகன் றனையுமே யெந்தங்,
கூர்மையி லகத்தி லனுதின நாடிக்
கொண்டுமே துதிதனைப் புரிவாம்.

திருவமர் நான்கு வேதத்தின் பொருளைச்
செவ்வனே யறியுமாற் றலிலா
மருவமெ ருலகோ ரறிந்துமுத் தியைதநான்
மருவவே பிரம நுத் திரத்தை,
அருவமர் தேவ வாணியி லமைத்த
வண்ணன்மா வியாசவெம் மிறையைக்,
கருவதிங் கொழிபச் சிரமணம் வாக்குக்
காரணங்க ளான்மிகத் தொழுவாம்.

செப்பருங் கபிலைப் பதியில்வீற் றிருக்குஞ்
செய்யவில் வீசனை மதுடர்க்,
கொப்பருஞ் சுருதிய பொருளினை யுணர்த்த
வொண்மதி யுரகயம் பிகையைத்,
தப்பிட விட்டு வந்தவ தரித்த
தன்மையாஞ் சங்கர முனியின்,
இப்பிய பாதங் களைத்தின நாடிச்
சிந்தையுட் கசிந்திடத் துதிப்பாம்.

திருவளர் கைலைப் பதியினாயகனை
சிறந்தவிக் காரையம் பதியில்,
அருளமர் வைசிய குலத்தினிற் றோன்றி
யருளிய வேகமாம் வீட்டைத்,
தெருளமர் முத்தி ராமலிங் நேச
தேசிகன் றிருவடி யதனை,
இருளறத் தினமு மிடையறா தாத்தி
விருத்திசெய் தகிதனைப் புரிவாம்.

உச்சியம் போதிற் றில்லையம் பதியி
லூர்வல மாயில தோறும்,
பிச்சையேற் றுண்டு மௌனமேற் கொண்டு
பெருஞ்சமா தியினில்வீற் றிருந்த,
நச்சியே பெயருங் காண்பதற் கரிய
நவவரு ணாசல குருவை,
மிசைபாத தோற்ற மின்றியே யொழிய
விரும்பியே பணிந்திட் டொழிப்பாம்.

சீருறு மறையி னுன்னிய பொருளைச்
செவ்வனே யுணர்திற மில்லா,
ஆருயிர்ச் சீவர் தமக்குநன் ஞான
மமலமாய் விளங்குப தேசந்,
சீருறச் செப்புசிதம்பர [illegible]
தேசிகன் றிருவடி மனதில்,
பாருறத் தியானஞ் செய்துமெஞ் ஞான்றும்
பாடியே வினைத்திர ளொழிப்பாம்.

இகழ்தருந் தனத்தைப் பொய்யெனக் கருதி
பலருமே மகிழுதற் குரிய,
புகழ்தருஞ் சந்நியாசத்தைப் பொருந்திப்
புவியுளோர் போற்றவே நின்று,

•திகழ்தரு மென்ற னருளிறை வீர
சேகர ஞானதே சிகன்றன்,
புகழ்தரு மடிக டினந்தோ றும்வாழ்த்திப்
போற்றியே மூலநோ யொழிப்பாம்.

திறந்தருந் தெய்வ வாணியி னன்கு
நிகரிலை பண்ணரீட் சிதனர்,
சிறந்திட வமைத்த வியாலதாக் பரியச்
செப்பரு நிண்ணயந் தீனமே,
இறந்திடா நிலையார் தண்டமிழ் மொழியி
லிருபரிச் சேதக்கத் தியமாப்க்,
துரந்துள காசி நாதந்த னென்னுந்
தூயனன் பிரிவியற் றினனால்.

பாயிரம்-முற்றுப்பெற்றது.

ஓம்

தத்சத்

பரப் பிரஹ்மணே நம:

வியாச தாத்பர்ய நிர்ணயம்.

இலக்குமி கொழுந னிணையிலா மௌனி
யிறைஞ்சிடு மியல்புடை யதுவாய்,
விலக்கமி லிறையு மவர்தமைப் பணியும்
விகலுமி லாயுமே போக,
நலக்குறு பதமாய் விசுவமே யாயு
நற்சச்சி தாநந்த வெனது,
பலக்கதி ருருவ மாயுமே யிருக்கும்
பரப்பிர மத்தையாம் பணிவாம். 1

எவரது பார்வை யகிலலோ கத்தி
னிருளறு வீட்டமா மதனைத்,
தவறற வொழிக்குஞ் சோதியா முரைக
டண்ணளி விரத்தியும் பத்தி,
கவருடைப் பகவன் ஞாநமுண் டாக்குங்
கனியுமா மெவ்வுப தேசங்,
தவறிலா நந்தக் கடலீகடை கிரிசீ
கரவெங்க டேசனைப் பணிவாம், 2

சீர்மிகு சீவேங் கடபதி புதல்வன்
சிறந்தவல் யத்திரி யோடு,
ஏர்மிகு மொருதா யகட்டுதி யநுசன்
பிணையிலை யண்ணதீட் சிதனும்,
பார்புகழ் தனிதான் வியாஸதாத் பரியப்
பகர்தரு நிர்ணயந் தனையே,
சார்புறத் தேவ வாணியிற் றனை
சமைத்தனன் புலவரின் புறவே. 3

தத்துவ முணரும் வேட்கையர் தாமுந்
தருமிக வழக்கினர் தாமும்,
வித்தையின் மிகவும் மேன்மையை யடைந்து
வேதசம் மதமுளோர் தாமுஞ்,
சுத்தம தாகப் பட்சபா தமதைத்
தொடர்பற நீக்கியே யிந்தக்,
தத்துவ நூலுட் கருத்தினை யமைவாய்த்
தடையற வறியவே வேண்டும். 4

ஓம் தத்சத்

வியாச தாத்பர்ய நிர்ணயம்.

முதற் பரிச்சேதம்.

ஈண்டுப் பரமகருணையுடைய பகவான் நாராயணர் சகல லோகாநுக்கிரகத்தின் பொருட்டு வியாஸரூபமாயவதரித்து, பரஸ்பர விருத்தமாய்ப் பிரதீதியாகப்பட்ட வேதாந்த வாக்கியார்த்தத்தை யறியச் சமர்த்தமில்லா மந்தபுத்தியுடைய ஜீவர்கட்குச் சர்வோபநிஷத் மகா தாத்பர்ய நிர்ணய வாயிலாகப் பரமபுருஷார்த்த சாதந சொரூபமான பாதத்துவ நிர்ணயத்தின் பொருட்டு அதைச் சூசிப்பிப்பவைகளான 'அதாதோப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்பது முதல் 'அநாவிருத்தி: சப்தாத்' என்பதீறான சூத்திரங்களைச் செய்தார்.

அது, "அந்த நாராயணனுடைய அம்சமாயபகவான் வாதராயணர், மந்தபுத்தியோடு கூடிய மநுஷ்யர்களை அதியுந்நதத்தோடு கூடிய கிருபையாற் பார்த்து, சர்வ ஜீவர்கட்கும் வேதாந்தார்த்தமோ ஒருதன்மைத்தாகப் பிரதீதியாகாமல் நாநாவாகப் பிரதீதியாகின்றது; இக் காரணத்தான் அற்ப புத்தியுடைய புருஷன் எப்படிப் பிரஹ்மத்தை யறிவன் என்று இங்ஙனம் கருணையுடைய உத்தமமான மதியோடு கூடியவ(வியாஸ)ர் மீண்டும் நன்றாகச் சிந்தித்து, சங்கராது ஆஞ்ஞையால் வேதாந்த வாக்கியார்த்தத்தைப் பிரஹ்ம சூத்திரரூபமாகச் செய்தார்" என்று சைவ ஏகாதச ருத்ர சம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த வியாஸபகவானாற் செய்யப்பட்ட சூத்திரங்கள் ஸ்பஷ்டமில்லாத அபிப்பிராயத்தை யுடையனவாயிருக்கின்றன. ஆதலின், அவற்றிற்

குப் பகவத்பாத, பட்டபாஸ்கர, ஸ்ரீகண்டாசார்ய, யாதவப்பிரகாச, ராமாநுஜ, மத்வ, சித்பிரகாச, வல்லபாதி பாஷ்யக்காரர்கள் தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயார்த்தபரமாக வியாக்கியானஞ் செய்தார்கள்.

அவற்றுள், பகவத்பாதருக்கு ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமும் பாரமார்த்திகமும், பேதமோ ஔபாதிகமும் அபாரமார்த்திகமும் ஆமென்னுமர்த்தம் அங்கீகாரமாம்; பட்டபாஸ்கரருக்கோ ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமும் பாரமார்த்திகமும், பேதமோ ஔபாதிகமாயினும் பாரமார்த்திகமாமென்னும் அர்த்தம் அங்கீகாரமாம்; யாதவப்பிரகாசருக்கோ ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதமும் அபேதமும் ஸ்வாபாவிகமேயாமென்னும் அர்த்தம் அங்கீகாரமாம்; ஸ்ரீகண்ட ராமாநுஜாசார்யருக்கு இயல்பாகிய ஜீவப்பிரஹ்மங்களினது பேதமும் விசிஷ்டாத்வைதமுமாம் என்னுமர்த்தம் அங்கீகாரமாம்; அங்ஙனமாயினும், சிவபரத்வ விஷ்ணுபரத்வங்களால் அம்மதங்கட்கு பேதமாமென்றறிக. மத்துவாசாரியருக்கோ ஜீவப்பிரஹ்மங்களினது பேதமே ஸ்வாபாவிகமாமென்னுமர்த்தம் அங்கீகாரமாம். இதில் "ஏ த்விஜர்களே! இந்த மார்க்கத்தைப் பிரயத்நத்தினாலும் ஸ்தாபிக்கவேண்டும்; வைதிகமார்க்கம் ஸ்தாபிக்கப்படின், சர்வமும் நன்கு ஸ்திரமாம். யாவன் ஸ்தாபித்தற்குச் சாமர்த்தியமுடையவனோ அவன் நாசமோகஞ் செய்யாதொழிக; செய்வனேல், அவனைக்கொல்பவன், பாபத்தையுடையவனாகான் என்பது வேதாந்த நிச்சயமாம். எவன் ஆற்றலற்றவனாயினும் சிரத்தையினானே ஸ்தாபித்தற்கு யத்நமுடையவனாவனோ, அவன் சர்வபாபங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய்ச் சாக்ஷாத் ஞானத்தை யடைகிறான். எவன் வித்தியாபிமானத்தால்

வேதமார்க்கப் பிரவர்த்தகனைச் சலஜாதியாதியால(தர்க்கங்களால்)ஜயிக்கிறானோ அவன் மஹாபாதகமுடையவனாகின்றான்'' என்னும் ஸ்காந்தவசந பர்யாலோசனையால்வேதாந்த தாத்பர்ய விஷயசொரூபமான அர்த்தத்தினது நிர்ணயம் அவசியம் கர்த்தவ்யமாகலின் அதை நிர்ணயஞ்செய்தற்பொருட்டு இப பாதத்தாற் பிரவிர்த்தித்த வியாஸபகவானுக்குப் பூர்வஞ் சொல்லப்பட்ட பாஷ்யக்காரர்கள் அங்கீகரித்த அர்த்தத்தின் மத்தியில் எது தாத்பரிய விஷயரூபமான அர்த்தம் என்னும் ஸம்சயத்தில், கேவலாத்வைதமே என்று நிர்ணயஞ் செய்யப்படுகிறது.

அற்றேல்,''ஏ மகாமுநிகளே! துவாபரயுகத்தில் துவாபரயுகத்தில் விஷ்ணுவியாஸரூபர், சங்கரர் நான்கு சிஷ்யர்களோடு கூடவே அவதரிக்கிறார்'' என்பது முதலிய புராணவசநங்களால் ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகட்குச் சாக்ஷாத் சங்கராவதாரரூபத்தன்மை அறியப்படுதலின்,''சங்கரர் அந்தச் சூதஸம்ஹிதையைப் பதினெண் முறை பார்த்துச் சர்வசுருதிகளினது மனதை ரக்ஷிக்கச் செய்யும் சாரீரக பாஷ்யத்தைச் செய்தார்'' என்னும் இது முதலியவற்றால் அச்சாரீரக பாஷ்யத்திற்கு ஸ்ரீமத் சூதஸம்ஹிதையை மூலமாகவுடைய தாந் தன்மை அறியப்படுதலினாலும் பகவத்பாதாசார்ய சுவாமிகளின் தங்கீகாரம் கேவலாத்வைதமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயம் என்னு மர்த்தத்திற்கே பிராமாணிகமுடையதாந் தன்மையான் வெளிப்படையாய்ப் பிரசித்தியாகலின் மீண்டு மதனை நிச்சயித்தற் பொருட்டுக் கிரந்தாரம்பஞ் செய்தல் பயனில கூற்றமென்று புகலின், சத்தியம்; அங்ஙனமாயினும் '' முதலுருபம் அநந்தன், அதன்பின்னே இலக்ஷுமணன், மூன்றாவது

பலபத்திரன், கலியில் யாதாவதோர் அவதாரமாக
ஜனிப்பன்" இது முதலியவற்றால் ராமாநுஜாசாரியருக்
குச் சேஷாவதார ரூபத்தன்மை யறியப்படுதலின்
"பகவான் போதாயனர் செய்த விரிவான பிரஹ்ம
சூத்திர விருத்தியைப் பூர்வாசாரியர்கள் நன்றாகச் சுருக்
கிச் செய்திருக்கின்றார்கள். அம்மத அநுசாரமாகச்
சூத்திரங்கள் வியாக்கியானஞ் செய்யப்படுகின்றன.
அதாதோ பிரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா" என்பன முதலிய அப்
பாஷ்ய சந்தர்ப்பத்தால் அப்பாஷ்யத்திற்குப் போதா
யன சூத்திரவிருத்தி மூலமுடையதாந் தன்மை யறியப்
படுதலினாலும், ராமாநுஜாசாரியரது அங்கீகாரார்த்
தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயம் என்னும் அர்த்தத்திற்
குப் பிராமாணிகத்தன்மை பிரதீதியாகின்றது.

அங்ஙனமே "முதலாவது அநுமான், இரண்டா
வது பீமசேனன், மூன்றாவதோ பூர்ணப்பிரஜ்ஞன்,
இம்மூவரும் பகவத்காரிய சாதகராவர்" என்னும் இது
முதலியவற்றால் மத்வாசாரியருக்கு வாயுஅவதாரரூபத்
தன்மை யறியப்படுதலின், அவரது பாஷ்யத்திற்கு அம்
மதப் பிரசித்த பிரஹ்மதர்க்க மூலராமாயணாதி மூல
முடையதாந் தன்மை யறியப்படுதலினாலும் மத்வாசாரி
யரது அங்கீகாரார்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயம்
என்னும் அர்த்தத்திற்குப் பிராமாணிகத்தன்மை பிர
தீதியாகின்றது.

அங்ஙனமே பட்டபாஸ்கர, யாதவப்பிரகாச, ஸ்ரீகண்
ட, சித்சுக, சித்விவரண, வல்லபாதிகட்கும் அவ்வம் மதப்
பிரசித்த வசநத்தாலறியப்பட்ட அவ்வத்தேவதாவதார
ரூபத்தன்மையான் அவர்களது பாஷ்யத்திற்கு அவ்வம்
மதப்பிரசித்த பிரமாண மூலமுடையதாந்தன்மை யறி
யப்படுதலினாலும் அவ்வவரது அங்கீகாரார்த்தமே வியா

ல் தாத்பர்ய விஷயம் என்னும் அர்த்தத்திற்கும் பிராமாணிகத்தன்மை பிரதீதி யாகின்றது.

ஆகவே பரஸ்பர விருத்தார்த்தத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்ற அநேகபாஷ்யங்களைப்பார்க்கும் மந்தபுத்தியுடையவர்கட்கு வியாஸ தாத்பர்யவிஷய அர்த்தத்திற் சம்சயம் சம்பவித்தலின் அந்நிர்த்தாரணத்தின் பொருட்டு இக் கிரந்தாரம்பம் உசிதமாகலின், வியர்த்தமென்னுஞ் சங்கைக்கிடமின்று.

இவ்விடத்தி லிங்ஙன மிருக்குங்கால், சூத்ரசம்ஹிதை போதாயந விருத்தியாதிகட்கும், அவற்றை மூலமாக வுடைய பாஷ்யங்கட்கும் வியாஸதாத்பர்ய விஷய அர்த்தத்தில் யாவும் பிராமாண்யமா? அல்லது அப்பிராமாண்யமா? அல்லது ஒன்றற்கே பிராமாண்யமா? என்று விசாரிக்கப்படுகிறது. அவற்றின்கண் எப்பொழுது சர்வத்திற்கும் பிராமாண்யமோ, அப்பொழுது வஸ்துவிற்கு நாநாரூபத்தன்மை பிராப்தமாம். இது சம்பவியாது; விரோதமிருத்தலின். எக்கால் சர்வத்திற்கும் அப்பிராமாண்யமோ அக்கால் அவ்வித பாஷ்யப்பிரதிபாத்திய பேதாபேதாதி அந்யதம ஆவசிய தாத்பர்யத்தை யுடைய சுருதி சூத்திரங்கட்கும் அப்பிராமாண்யப் பிராப்தத்தான் வேதாந்த சாஸ்திர நாசப்பிரசங்கம் வரும். ஆகலின், ஒன்றற்கே பிராமாண்யமென்னும் மூன்றாவது விகல்பம் எஞ்சுகின்றது. அந்தப் பிராமாண்யமும் இதுவே யென்று யாவராலும் நிச்சயித்தற்குச் சாமர்த்தியமின்று.

பகவத்பாத, பட்டபாஸ்கர, யாதவப்பிரகாச, ஸ்ரீகண்ட, ராமாநுஜ, மத்வ, சித்விவரண, வல்லபாதி பாஷ்யக் கிரந்தங்களை நன்றாகப் பார்த்துப் பூர்வமீமா

ம்ஸா நிபாயத்தால் உபோத்பலிதமான அவ்வப் பாஷ்யத்திற் புகன்ற உபக்கிரமோபசம்ஹாராதி ஷட்வித தாத்பரிய லிங்காதியோடுகூடிய சுருதி சூத்திர சுவாரஸத்தினது பலாபல அநுசாரத்தால் இவ்வர்த்தமே வியாஸதாத்பர்ய விஷயமென்று நிச்சயித்தற்குச் சமர்த்தமாதலின், அதனைப் பிரதிபாதிக்கும் பாஷ்யமே பிரமாணமென்று கூறற்க; உரைத்த தாத்பர்ய லிங்காதியோடு கூடிய சுருதி சூத்திர சுவாரஸத்தினது பலாபல அநுஸாரத்தாலேயே சர்வ பாஷ்யத்திலும் தத்தம் அபிப்பிராயார்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்று நிர்ணயஞ் செய்திருத்தலின், அதில் விசேஷ பலாபல நிச்சயம் அசம்பவமாதலின்.

நம் முதலியோராலேயே யுக்தி சுருதி சுவாரசத்தினது பலாபல அநுஸாரத்தால் இவ்வர்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமாமென்று நிச்சயித்தற்குச் சமர்த்தமெனக் கூறற்க; அதில் யுக்தி மாத்திர பலத்தால் இவ்வர்த்தமே வியாஸதாத்பர்ய விஷயமென்று நிர்ணயஞ் செய்யப்படுகிறதென்றுரைக்கப்படுகின்றதா? அல்லது சுருதி மாத்திர பலத்தாலா? அல்லது சுருதியோடு கூடிய யுக்தி பலத்தாலா? முதலது இரகஸ்யமன்று; விகல்பசஹனம் அல்லாமையின். அவற்றின் கண்ணும், உபக்கிரம உபசம்ஹாராதி ரூப யுக்தியால் வியாஸ தாத்பர்ய நிர்ணயஞ்செய்யப்படுகின்றதென்று பண்ணுகின்றனை கொல்லோ? அல்லது, அநுமான விசேஷரூப யுக்திமாத்திர பலத்தால் பாதகத்வ சொரூபத்தை நிச்சயித்து அதன் வாயிலாய் அவ்வர்த்தமே வியாஸதாத்பர்ய விஷயமென்று நிச்சயித்தற்குச் சமர்த்தமாமெனப் பகர்கின்றனை கொல்லோ? முதலதன்று; உபக்கிரமோபசம்ஹாராதி யுக்திக்குச் சுருதியோடு

கூடிய தன்மையான் மூன்றாவது விகல்பத்தோடபேத மாய்.முடிகின்றமையின் யுக்திமாத்திரத்தான் என்னும் பக்ஷத்தின தற்பத்திக்கே சம்பவமின்மையின்; இப்பக்ஷத்திற்கு மேற்புகலும் மூன்றாவது பக்ஷ தூஷணத்தினானே அநேகமாய்த் தூஷிக்கப்பட்டிருத்தலினாலும். இரண்டாவது மன்று; "இம்மதி தர்க்கத்தால் நிவர்த்திக்க ஒவ்வாது", "தர்க்கத்திற்கு ஸ்திதியின்மையின்", "அநுமாதாக்களாய நுசலர்களால் யத்நத்தால் அநுமிதிக்கப்பட்ட அர்த்தமும், அறிவின்மிக்க அந்திய பண்டிதர்களால் வேறு பிரகாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது" என்னும் சுருதி சூத்திர அபியுக்த வசனங்களால் வேதாந்தத்தானே அறிப்படும் பரதத்வ நிர்ணயத்தில் யுக்தியாதகிதோர பாபமானது நிராகரிக்கப்பட்டமையின், அதன்வாயிலாக அவ்வர்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்று நிச்சயித்தற்குக் கூடுமென்னுமிது சசவிஷாண சமானமா யிருத்தலின். இரண்டாவது மன்று; "நான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்", "அது நீயா யிருக்கின்றாய்", "இவ்வாத்மா பிரஹ்மம்", "பிரக்ஞானம் பிரஹ்மம்", "ஆநந்தம் பிரஹ்மம்", "ஒன்றே அத்விதீயம் பிரஹ்மம்" என்பனவாதி அபேத சுருதிகட்கும், 'ஆத்மாவையும் பிரேரிப்பவனையும் வேறாகவறிந்து, "இரண்டு சுபர்ணங்கள்" என்பன முதலிய பேத சுருதிகட்கும் சமானத்தன்மை யிருத்தலின் சுருதிமாத்திர பலத்தால் இவ்வர்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்னும் நிர்ணயங்கூடாமையின். இதனானே "சகலருக்கும் வேதாந்தார்த்தமோ, ஒரு தன்மையாக விளங்காது, நாநாவாக விளங்குகின்றது; இக்காரணத்தான் அற்பபுத்தியையுடைய புருஷன் எவனும்

பிரஹ்மத்தை யறிவன்" என்று முன்னமே உதாகரிக்
கப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்றாவது மன்று; உபக்கிரமோப
சம்ஹாராதிரூப யுக்தியோடுகூடிய சுருதி பலத்தானே
யே அவ்வப் பாஷ்யங்களில் சாவ பாஷ்யக் காரர்களால்
தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயார்த்தமே வியாஸ தாத்
பர்ய விஷயமென்று நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டிருக்க
வின், அவ்வித பாஷ்யாதிக் கிரந்தங்களை நன்கு பார்
த்து நம்மனோ ரபேக்ஷையால் சர்வக்ஞர்க ளான
பிராசீன கிரந்தக் காரர்களாலும் யுக்தியோடு கூடிய
சுருதிபலத்தால் பிரதிவாதி வாக்கைப்பிளக்கும்
வாயிலாய்ச் சகல ஜனங்களின் இருதயத்திற் செல்
லும்படி இவ்வர்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமெ
ன்று நிச்சயஞ் செய்யாமையாலும், சுத்தம் மதமாத்
திர அபிமான நிறைந்து விசிரிம்பித்த உரத்த சப்த
மாத்திரப் பிரயோஜனத்தை விரும்பும் கிஞ்சிஞ்ஞர்க
ளாகிய நம் முதலியோர்களாலே யுக்தியோடு கூடிய
சுருதி பலத்தால் இவ்வர்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய
விஷயமென்று நிச்சயித்தற்குச் சமர்த்தம் என்னும்
இது பிராந்தி காரியமாக விருத்தலின்.

அற்றேல், இங்ஙனமிருக்கின், வியாஸ தாத்பர்ய
விஷயரூப அர்த்த நிர்ணய குதூகல சூர புருஷனை
பிரபு சிரோமணியானவன் சபைக்கு வந்து ஒருதின
முதல் மாஸ பரியந்தம் துவைதாத்வைத விசாரஞ் செய்
யுங்கால் அவ்விரண்டு பக்ஷங்களினது மத்தியில் ஒன்
றற்குப் பிராமாண்யமென்று மத்தியஸ்த முகத்தால்
நிச்சயஞ்செய்து அம்மதப் பிரவேசமே அங்கீகரிக்கப்
படும் என்று ஏட்டைக் கிரகித்தல் பூர்வகம் சமய நிய
மனஞ் செய்து கொண்டு அச்சபையிற் பிரவேசித்திருக்

கும் மத்தியஸ்த வித்வான்களினது சந்நிதான பலத்தால் நம்முதலியோராலேயே சுருதி யுக்தி பல சுவாரஸ்யத்தின் பலாபல அனுஸாரத்தால் இவ்வர்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமாமென நிச்சயித்தற்குச்சமர்த்தமென்று கூறின், அற்றன்று; முற்புகன்ற பிரபு கிடைத்தமேல துர்லபமாம். அந்தப் பிரபு கிடைக்கினும் மேற்புகலும் ரீதியால் மத்தியஸ்தரே யின்மையின் அவர் சந்நிதியிற் பாக்ஷத்வம் நிர்ணயஞ் செய்யப்படும் என்னும் இது பிரதிஞ்ஞா மாத்திரமாகலின். அன்றி, மத்தியஸ்தத் தன்மை என்பது வாதி பிரதிவாதி அங்கீகரித்த பக்ஷமிரண்டினும் தன் பக்ஷத்தன்மை அபிமானமின்றியே தோடு அப்பக்ஷங்கட்குப் பலாபல நிர்ணய குசலத்தன்மை என்று கூறவேண்டும். இதுவும் பாஹ்ய மதத்தில் பிரவேசித்திருப்பவர்கட்குச் சம்பவிக்குமென் றுரைக்கப்படுகின்றதா? அல்லது கபிலாதி மதத்திற் பிரவேசித்தவர்கட்குச் சம்பவிக்கின்றதென்று பகரற்பாற்றோ? அல்லது வேதாந்த சாஸ்திரத்திற் பிரவேசித்தவர்கட்குச் சம்பவிக்கிற தென்று அறைகின்றனை கொல்லோ? முதலாவதன்று; பௌத்த ஆருகத சார்வாகாதி பாஹ்ய மதப் பிரவிஷ்டர்களுக்கு வேத அப்பிராமாண்ய வாதித்தன்மையான் உபநிஷத் அத்தியயன மின்மையோடுகூட அதிலுள்ள உபக்கிரமோபசம்ஹாராதி ஷட்வித தாத்பர்ய லிங்க சுவாரஸ்யத்தினது பலாபல நிர்ணய சாமர்த்தியமின்மையின், அவர்கட்கு மத்தியஸ்தத் தன்மைக்கே பிராப்த மின்மையின், வேதாக்ஷர சிரவணத்திலும் அநதிகாரிகளாகிய அவர்களினது சமீபத்தில் வேதாந்த விசாரத்திற்குப் பாபமுண்டாகுந் தன்மையானும். அது "அதன் பின்னர்ச் சொல்லப்படுகின்றது; வேதத்தைச் சமீபத்திலிருந்து கேட்கும் இப்

புருஷனது சுரோத்திரத்தைப் பாதரசம் அரக்கு இவை களாற் பூரணஞ்செய்யவேண்டும்; (வேதத்தை) உச்சரிக்கின் நாவைத் துண்டிக்க வேண்டும்; தாரணம் செய்யின் சரீரத்தைப் பேதநஞ் செய்க" என்று கௌதம தர்மத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டாவதன்று; கபில கணாத கௌதமாதி மதப் பிரவிஷ்டர்கள் இப்பொழுது ஒரிடத்திலும் பார்க்கப் படாமையின், அவர்களது மத்தியஸ்தத் தன்மைக் கல்பனம் சுவரின்றிய சித்திரத்திற்குச் சமானமாக விருத்தலின், ஜீவாநேகத் தன்மை பிரபஞ்ச சத்தியத் தன்மை பர மோக்ஷத்திரக்ஞ பேதவாதியபிமானத்தாற் பக்ஷபாதி யாகலின், அவர்கட்கு முன்னுரைத்த மத்தியஸ்தத்தன்மை அத்தியந்தம் பொருந்தாமையாலும். மூன்றாவது மன்று; வேதாந்த சாஸ்திரப் பிரவர்த்தக அநேக பாஷ்யக்கார மதப் பிரவிஷ்டர்களில் பகவத்பாத, ராமாநுஜ, மத்வ, ஸ்ரீகண்ட மத நான்கிற் பிரவிஷ்டர்களே அநேகமாக விருத்தலின், அவர்கட்குள் பரஸ்பர விருத்த பேதா பேதாதி அந்யதம கோடி அங்கீகாரமாகலின், அவ்வுபய வாதி சம்மத முன்னுரைத்த மத்தியஸ்தத் தன்மை ககன குசுமத்திற்குச் சமானமா யிருத்தலின், வாதி பிரதிவாதி ஞாத தாத்பர்ய நிர்ணய மாத்திரப் பிரயோஜந வியாபாரத்தில் சரிதார்த்த மாகலின், தத்துவ நிர்ணய பரியந்த பிரயோஜன வியாபாரத்தில் அவர்களினது பரம்பரையாகக் குருஉபதேசத்தாற் கிடைத்த தம் மத ஹார்தி எழுப்பிய துராக்கிரஹத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு ஆற்றலின்மையாலும். இதனையே "வாதி தூர்ப்பலமின்றி, மத தூர்ப்பலமின்றா" என்னும் ஆபாணகரது வசநம் நன்கு பொருந்துகின்றது. ஆகலின், யுக்திமாத்

திர பலத்தாலாவது, சுருதிமாத்திர பலத்தாலாவது, யுக்தியோடுகூடிய சுருதி பலத்தாலாவது, மத்திய ஸ்த வித்துவான்களினது சந்நிதான பலத்தாலாவது, அவ்வவ் வாதி மாத்திரம் அங்கீகரித்த கூட சாக்ஷி வாக்கிய சாரார்த்த சம்ஹிதை போதாயன விருத்திபாதியாலநுக்கிரஹிக்கப்பட்ட பகவத்பாத ராமாநுஜாதி பாஷ்யக்கிரந்த பரியாலோசனாபலாவது, இவ்வர்த்தமே விபாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்று ஒருவராலும் நிச்சயஞ் செய்தற் காற்றலின்று.

அங்ஙனமாயின், நம்மால் இவ்வர்த்தமே விபாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்று எங்ஙனம் நிச்சயஞ் செய்யப்படுகின்றதென்று பகரிற், பகருதும். எங்ஙனம் ஸ்தோத்திர பாஷ்யத்தில் அரி அரர்களினது மத்தியில் யாவனுக்கு சத்வாசிரயத் தன்மை என்னும் சம்சய முண்டாகுங் கால் "நாகர திராவிட வேஸரம் (என்னும் பெயர்களையுடைய வாகனங்கள்) கிரமமாகச் சத்வ ரஜஸ் தமசுக்கள் (குணங்கள்) மஹீசுரரும் சர்வபதியும் வைசியரும் (பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசியரான ஜாதிகள்) அரியும் தாதாவும் அரன் முதலியோரும் (விஷ்ணு பிரஹ்மா ருத்திரன் முதலியோரும்) தேவர்கள்" என்னும் மத்தியஸ்த சில்ப சாஸ்திர வசந பலத்தால் விஷ்ணுவிற்கே சத்துவாசிரயத் தன்மை என்று வேதாந்தாசாரியர்களாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அல்லது, எங்ஙனம் சதுர்வேத தாத்பர்யசங்கிரகத்தில் சிவ நாராயணர்களினது மத்தியில் யாவரது நமஸ்காரம் விசேஷித்தன்மையாகின்றது என்னுஞ் சம்சய முண்டாகுங் கால் "வஜ்ரிணி முத்திரையாற் சக்ரனை (இந்திரனை)யும்—பத்மினி முத்திரையால் விதியை

(பிரமாவை)யும், சங்கினி முத்திரையால் கேசவனை(விஷ்ணுவை)யும், சிரசில் அஞ்சலி முத்திரையால் ருத்திரனையும் பார்க்கத்தக்கது" என்னும் மத்தியஸ்த பரத சாஸ்த்ர வசன பலத்தை யநுசரித்து "ஏ சங்கர! யாது சங்கினி முத்திரை? யாது வஜ்ரணி முத்திரை? யாது கபலினி முத்திரை யாதனால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, அவற்றால் வேறு தேவர்களுக்கு அபிநயஞ் செய்யப்படுகின்றது. உரக்கு கரபுட அஞ்சலி முத்திரையால் தலையில் ஸ்பரிசஞ் செய்யப்படுகிறது" என்னும் இதனால் சிவனது நமஸ்காரத்திற்கே சேஷித்தன்மை யாகிறது என்று சுதர்சன ஆசாரியரால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அஃதொகாப்ப, இவ்விடத்திலும் மற்றுமென்ற பகவத்பாத ராமாநுஜாதி வைதிகாசார்யக்கார அபிமதார்த்தங்களினது மத்தியில் எவ்வர்த்தத்தில் ஸ்ரீவியாஸ பகவானது தாத்பர்யமென்னு சம்சயமுண்டாகுங்கால், அதனை நிர்ணயிக்கும் ஆகாங்க்ஷையில், நம்முதலியோரைக் குறித்து மத்தியஸ்தத் தன்மையாற் பொருந்திய, கபில கணாத கௌதம பதஞ்சலி ஜைமினி சாஸ்திரங்களாகிய ருத்திர பாஷ்ய வார்த்திக விருத்திக்கிரந்தங்களும் பாசுபத பாஞ்சராத்திர பௌத்த ஆர்ஹத சார்வாக சாஸ்திரங்களுமாய பத்துக் கிரந்தங்களில் உரைத்த ரீதியால் "எது பரிபக்ஷம் அந்நிய மதம் நிராகரிக்கப்படவில்லையோ அது பரிபக்ஷம் தன் மதமே ஸ்தாபிக்கப்படாததாகின்றது" என்னும் நியாயத்தால் தன் மதஸ்தாபனத்தின் பொருட்டு அந்நியமத நிராகரண பிரஸ்தாவத்தில் கபில கணாதாதிகளால் கேவலாத்வைதமே ஸ்ரீபகவான் வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்று உணர்ந்து அநுவாதஞ் செய்து நிராகரிக்கப்பட்டிருத்தலின், அவ்வத்வைதமே ஸ்ரீபகவான் வியாஸ தாத்பர்ய விஷய

மென்று நிர்ணயஞ் செய்யப்படுகின்றது. அது கௌதம
மஹாரிஷியினால் 'விப்ரதிபத்தியில் சாக்ஷி நிமித்தம்சத்
திய விவஸ்தை' என்று புகலப்பட்டிருக்கின்றது. அத
னால் அவராற் பிரதிபாதிகப்பட்ட ஸ்ரீமத் சூத சம்ஹி
தையை மூலமாகவுடைய பகவத் பாதாசாரிய சுவாமிக
ளது பாஷ்யமே பிரமாண மென்று முடிவாகாநின்றது.

அற்றேல், ஜீவாநேகத் தன்மை, பிரபஞ்ச சத்தியத்
தன்மை பரமேக்ஷத்திரக்ஞ பேதாதி அபிமானத்தார
கபில கணாத கௌதம முனி முதலியோர்கட்கு மத்தி
யஸ்தத் தன்மையின்றென்று முன்னுரைத்து இப்போ
து அவர்கட்கு, இன்றிய மத்தியஸ்தத்தன்மையை
அங்கீகரித்து அந்த அநுவாத பலத்தால் இவ்வர்த்த
மே ஸ்ரீ வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்பது தன்வசந
நாசமென்று கூறின், அற்றன்று; கபில கணாதாதிகட்
குப் பேதாபேதங்களைச் சொல்லும் சுருதியர்த்தவிசாரத்
தில் மத்தியஸ்தத் தன்மையில்லா விடினும் அவர்கட்கு
வியாஸ மத அநுவாத அதன் நிராகரண பூர்வகம் தன்மத
ஸ்தாபநத்தின் பொருட்டு ஸ்ரீ வியாச பகவானது சித்
தாந்தமானது அவசியம் அறியப்பட்டிருத்தலின், அவ
ர்களது சித்தாந்தத்தில் தனது பக்ஷத்தன்மை யபி
மான மின்றியிருத்தலினாலும், ஸ்ரீமான் வியாஸபகவா
னது தாத்பர்ய விஷய ரூபமான அர்த்த விசாரத்தில்
மத்தியஸ்தத் தன்மை சம்பவித்தலின், தன் வசந நாச
மென்னுஞ் சங்கைக்கே யிடனின்று.

இக்கிரந்தத்தில் கபிலாதி அநுவாதரூப யுக்தி
பலத்தால் இவ்வர்த்தமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமெ
ன்று நிச்சயம் சம்பவிக்கின் எவரது பாஷ்யக்கிரந்தமுத
லியவற்றினும் பிரவிர்த்தி யுண்டாகா தென்று உரை

யற்க. "அந்த ஔபநிஷத் புருஷனைக் கேட்கின்றேன்" "அவேத வித்து அந்தப் பெரியதை மனனம் பண்ணுவதில்லை" என்பன முதலிய சுருதியால் ஷட்வித தாத்பர்ய லிங்காதியோடு கூடிய சுருதி பலத்தாலேயே பரதத்துவ நிர்ணயமானது கர்த்தவ்யமென்னும் அர்த்தம் ஸ்ரீ வியாஸ பகவானது தாத்பர்ய விஷயமாகலின், அவ்வவ் வர்க்கத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் அவ் வப்பாஷ்யக் கிரந்த பர்யாலோசனையாலே அந் நிர்ணயத்திற்குக் கர்த்தவ்யத் தன்மை யிருக்கின், இதில் பகவத்பாத பாஷ்ய ரீதியால் அந்நிர்ணயம் யுக்தமோ? அல்லது ஸ்ரீ சங்கராமாநுஜ மத்வாதி பாஷ்யாதி முறையாலா? என்னும் விப்பிரதிபத்தி யுண்டான சம்சயம் பிராப்தமாகுங்கால், கபிலாதி அநுவாதகத்தால் மஹோபாத்யாயிக ஸ்ரீமத் பகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகள் பாஷ்யத்திற் கூறிய உபக்கிரமோப சம்ஹாராதி ஷட்வித தாத்பர்ய லிங்காதி யோடு கூடிய சுருதிபலத்தாலேயே அந் நிர்ணயமானது யுக்தம் என்று சகல ருஷிகளும் பாஷ்யக்கிரந்தாதிகளில் பிரசித்தி சம்பவிக்கின்றமையின். அதன்கண் எங்ஙனம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில "ரசநா அநுபபத்தியினாலும் அநுமானமின்று" என்பனவாதி அதிகாணங்களில் ஸ்ரீமத் வியாஸபகவானால் சாங்கியமத நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதுபோன்றே சாங்கிய சாஸ்திரத்திலும் கபிலபகவானால் வேதாந்தசாஸ்திராபிமத கேவலாத்வைதம் ஸம்பதமூல பாதிதத்தன்மை பிரபஞ்ச அநிர்வசநீயத்தன்மை முதலியவற்றின் அநுவாதபூர்வகமாக நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமே காண்பிக்கப் படுகின்றது. சாங்கிய சாஸ்திரத்தின் முதலத்தியாயத்தில் "அன்று அவித்தையி

னின்றுங்கூட அவஸ்துவாற் பந்தம் பொருந்தாமை
யின்"; "வஸ்துத்தன்மையிற் சித்தாந்த ஹானி;"
"விஜாதீய த்வைதப் பிராப்தியும்"; "விருத்தம் உபய
ரூபமாயிருக்கின்"; "அன்று, அவ்விதப் பதார்த்தப்
பிரதீதியின்மையின்"; அவ்விடத்திலேயே, "உபாதி
பேதத்திலும் ஒன்றற்கு நாநாத்தன்மை பொருந்தும்;
அம்பரத்திற்குக் கடாதிகளோ டொப்ப"; "உபாதி
பேதத்தை யடைகின்றது, உபாதியை யுடையவன்
பேதத்தை யடையான்"; "இங்ஙனம் ஏகத்தன்மை
யான் எங்குமிருப்பதற்கு விருத்த கர்மாத்தியாசம்
இயையாது"; "அந்நிய கர்மமாயினும் அன்று; ஆரோ
பத்தால் அதன் சித்தி ஏகமாதலின்."; "அத்வைத
சுருதிவிரோதமன்று; ஜாதிபரமாதலின்"; "அபியப்பமிச்
பந்தகாரணத்திற்குத் திருஷ்டியால் அச்சொரூபம்;"
"அந்தன் திருஷ்டியானன்று, சக்ஷுவுடையவர்கட்கு
உபலம்பமின்று"; "வாமதேவாதிகள் முக்தர்கள் அத்
வைதமன்று"; "அநாதியில் இப்பொழுது மக்காலுமின்
மையின், மேலுமிங்ஙனம்"; "இப்பொழுதொப்ப எவ்
விடத்து மத்தியந்த உச்சேதமின்று"; ஐந்தாவது அத்
தியாயத்தில் "நிஸ்ஸங்கத்திற்கு அவித்தியா சக்தி சம்
பந்தமின்று"; "அதன் சம்பந்தத்தில் அது சித்திக்கில்
அந்நியோந்நிய ஆசிரயத்தன்மை"; "அன்று பீஜாங்
குரமொப்ப ஸாதி சம்ஸார சுருதியான்"; "வித்தையி
னின்று மன்னியத்தன்மையில் பிரஹ்ம பாதப் பிராப்
தத்தான்"; "பாதமின்றியிருப்பின் நிஷ்பலம்"; "அவித்
தை பாதிக்கில் ஜகத்திற்கு மிங்ஙனம்"; "அச்சொரூபத்
தில் சாதித்தன்மை"; அதன்கண்ணேயே "அன்று;
அநிர்வசநீயத்திற்கு அஃதின்மையின்"; அவ்வுழியே
"அத்வைதமன்று; ஆத்மாவினது இலிங்கத்தால், அப்

பேதப்பிரதீதியான்"; "நாநாரூபத்தாலும் பிரத்தியக்ஷ பாதகத்தான்"; "இரண்டுகளானன்று; அதனாலே"; "அவிவேகிக்கு அந்நியபாவத்தன்மை அதன்கண்"; "ஆத்மா அவித்தையன்று; இரண்டும் ஜகதுபாதானகாரணமன்று; நிஸ்ஸங்கத்தான்"; "அன்று ஒன்றற்கு அநந்தசித்ரூபத்தன்மையில் இரண்டற்கும் பேதபாகலின்"; அவ்வழியே "ஆநந்தப் பொருள்படுதல் முக்தியன்று; நிர்த்தர்மபாகலின்"; ஆறாவதத்தியாயத்தில் "உபாதியிருக்கில் அது சித்திக்கில் மீண்டு த்வைதம்"; "இரண்டாலும் பிரமாண விரோதம்"; "இரண்டாலும் விரோதமின்மையின், பூர்வோத்தரமும் அன்று, சாதகமின்மையின்"; "பிரகாசத்தால் அது சித்திக்கிற்பக்ஷத்திருவிரோதம்"; "ஜடவியாவிருத்தம் ஜகத்தைச் சித்துருபம் பிரகாசஞ்செய்கிறது"; "சுருதி விரோதமன்று; ராகமுடையவர்கட்கு வைராக்கியத்தின் பொருட்டு அது சித்தித்தலின்"; "ஜகத் சத்தியத்தன்மை அத்ருஷ்டகாரண ஜன்யமன்மையின் பாதகமின்மையின்" இப்பரமத நிராகரணார்த்தத்தையுடைய சில சூத்திரங்களில், வேதாத்வைதத்திற்கு மிகவெளிப்படையாகப் பிரதீதியாகலான், அவ்விதவாதி ஆகாங்க்ஷையில் வியாஸ சூத்திரங்களில் பாஸ்யம் விருத்தார்த்தப் பிரதிபாதக நாநா பாஷ்யங்களிற் பிரவேசிப்பவனுக்குச் சம்சயமுண்டாகி அதனை நிர்ணயஞ்செய்யு மாகாங்க்ஷையு மிருக்குமாயின் பதஞ்சலி ஜைமினி கௌதம கணாதாதி சூத்திரக்காரர்கட்கும் பாசுபதாதி தாந்திரிக பதப்பிரவிஷ்டர்கட்கும் சார்வாகாதி பாஹ்யமதப் பிரவிஷ்டர்கட்கும் அத்வைதம் அங்கீகாரமின்மையின், வாதித்தன்மைச்சம்பவமின்மையால், பாரிசேஷியப் பிரமாணத்தாலும் வேறு பிரகாரத்தால் அதன்நிர்ணய ஆகாங்க்ஷையின் நிவர்

த்தி பொருந்தாமையாலும் ஸ்ரீமத் வியாஸபகவானே வாதியாக முடிவாகாநின்றது. வியாஸமஹரிஷியன்றி வேறு பிரசித்தமின்றிய யாராவதொரு அந்நியருக்கு வாதித்தன்மை யங்கீகரித்த வழி, வேறு வாதி அங்கீகரித்த கேவலாத்வைதத்திற்கு ஸ்ரீ வியாஸபகவானது தாத்பர்ய விஷயமல்லாதிருக்கினும், பட்டபாஸ்கர யாதவப்பிரகாச ஸ்ரீகண்ட ராமாநுஜ மத்வாதி பாஷ்யக்காரராங்கீகரித்த அர்த்தத்தினது மத்தியில் இவ்வர்த்தமே வியாஸதாத்பர்ய விஷயமென்று யாவராலும் நிர்ணயித்தற்குச் சாமர்த்திய மின்மையின், த்வைதவாதிகட்குத் தமது பக்ஷஸ்தாபன மின்றியே தாமே கூட வைதண்டிகத்தன்மைத் தானாய்ப் பிராப்தமாகும். ஆகலின், அவ்விரண்டு ஆகாங்க்ஷையுஞ் சாந்தமாகுதற்பொருட்டு ஸ்ரீ வியாசபகவானே வாதியென்று இச்சையின்றியாவனாலும் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும். இவ்வர்த்தமே மத்ஸரமின்றித் தடஸ்தராயிருப்பவர்களின் இருதயத்திற் செல்லும்.

இதில் கபில சூத்திர சம்பந்த கேவலாத்வைத அநுவாத பிரஹ்மாஸ்திரப் பிரதிக்கிரியையைச் செய்ய அசமர்த்தர்களாயும் பரம்பராப் பிராப்த பேத வாசனையாற் கலங்கிய அந்தக்கரணத்தை யுடையவர்களாயும் தம் மதாபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்தற்காற்றலின்றியவர்களாயுமுள்ள சிற்சில பேதவாதிகள், தமது உத்பிரேக்ஷையாற் கற்பித்த யுக்தி ஆபாச லேசிகளால் கேவலாத்வைத அநுவாதப் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பரிகாரஞ் செய்தற்கு இச்சிக்கின்றார்கள்.

அங்ஙனமே, சாங்கிய சாஸ்திர அநுஸாரத்தாற் கேவலாத்வைதம் வியாஸ தாத்பர்ய விஷயம்

என்னுமிது யுக்தமன்று; சாங்கிய சூத்திரங்களை அபியுக்தக் கிரந்தங்களில் ஓரிடத்தும் உதாஹரணம் கொடுக்காமையான், கபில சப்பதத்தன்மை நிச்சயம் பொருந்தாமையின் என்பது முதற் பக்ஷம்.

பிராசீன அத்வைதக் கிரந்தங்களில் கபில சூத்திர வசநமானது கேவலாத்வைத சாதக யுக்தித்தன்மையான் உபந்நியாசஞ் செய்யப்படாமையின் என்பது இரண்டாவது பக்ஷம்.

பிராசீன கபிலமஹரிஷியால் இக்கால வியாஸர் செய்த சூத்திர தாத்பர்ய விஷய அர்த்தத்தின அநுவாதம் பொருந்தாமையின் என்பது மூன்றாவது பக்ஷம்.

உதாகரித்த சூத்திரங்களிலோரிடத்திலும் வியாஸ சப்தப்பிரயோகமின்மையின் "வியாஸமதத்தை அநுவாதஞ்செய்து" என்னுமிவ்வர்த்தமானது ககைரவிந்தத்திற்குச் சமானமாகலின் என்பது நான்காவது பக்ஷம்.

சாங்கியசூத்திராநுவாதார்த்த கேவலாத்வைதாதிக்கு வேதாந்த சூத்திரங்களில் எங்கும் பிரதீதியின்மையாற் பிரத்தியபிஞ்ஞையின்மையின் என்பது ஐந்தாவது பக்ஷம்.

எக்கால் கபிலருக்கு வியாஸமத நிராகரணம் அவசியம் செய்யத்தக்கதாமோ அக்கால் "ஈஸ்வரஸித்தியின்மையின்" என்பதாதி சூத்திரங்களில் வியாஸரங்கீகரித்த ஜகத்காரணரூபமான ஈஸ்வராதி நிராகரண மாத்திரத்தாற் சரிதார்த்தமாகலின், கேவலாத்வைத அநுவாத சூத்திரங்கட்கும் வியாஸரங்கீகாரார்த்த அநுவாதபரத்துவமே கற்பிக்கவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தமின்மையின் என்பது ஆறாவது பக்ஷம்.

கேவலாத்வைதவாதிகளொருவருமில்லா விடினும் சாங்கிய சூத்திரங்களில் தன்மத ஸ்தாபனத்தின் பொருட்டுத் தன்னால் உத்பிரேக்ஷித்த பக்ஷத்தன்மையான் அத்வைதத்தை அநுவாதஞ் செய்துகொண்டு அதன் நிராகரணஞ் சம்பவித்தலின் என்பது ஏழாவது பக்ஷம்.

அக்காலத்திலுள்ள யாராவதொரு கேவலாத்வைத வாதிகளினது மதத்தை அநுவாதஞ் செய்துகொண்டு அதன் நிராகரணஞ் சம்பவித்தலின் என்பது எட்டாவது பக்ஷம்.

சூதசம்ஹிதை, விஷ்ணுபுராணாதிகளிற் பிரசித்த கேவலாத்வைத வாதிகளாய ருபு ஜடபரதாதிகளினது மதநிராகரணஞ் சம்பவித்தலின் என்பது ஒன்பதாவது பக்ஷம்.

வியாஸ சூத்திரங்களில் "அதன அந்நியத்தன்மை ஆரம்பண சப்தாதிகளால்" என்பதனாலவிசாரப் பிராப்த அத்வைத வாத அநுவாதம் பொருந்துதலின் என்பது பத்தாவது பக்ஷம்.

"ஆத்மாவென்று சொல்லுகின்றார்கள், கிரகிக்கின்றார்கள்" என்பதாதி சூத்திரானுஸாரத்தால் கேவலாத்வைதமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்னும் பிராந்தியையுடைய கபிலரால் அவ்வநுவாதம் பொருந்துதலின் என்பது பதினோராவது பக்ஷம்.

சர்வக்ஞராகிய கபிலரால் மேலுண்டாகும் ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் அங்கீகரிக்கும் கேவலாத்வைதாதியின் அநுவாதஞ் செய்தற்கு ஆற்றலுடைமையின் என்பது பன்னிரண்டாவது பக்ஷம்.

வேதாந்தி யேகதேசியாகிய ஆஸ்மரத்திய ஔடுலோமி காசகிருத்ஸ்ந பாதரிகளினது மத்தியில் யாராவதொருவரது மதத்தை அநுவாதஞ் செய்து அதன் நிராகரணஞ் சம்பவித்தலின் என்பது பதின்மூன்றாவது பக்ஷம்.

ஆகலின், உதாஹரித்த சூத்திரங்களில் கேவலாத்வைத அநுவாதாதிக்கு வேறு வழித்தாகப் பொருந்துதலின் "வியாஸரே வாதித் தன்மையான் முடிவாகிறது" என்னும் வசநமானது அயுக்தமாகலின், கேவலாத்வைதமே ஸ்ரீவியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்னும் இந்த உத்கோஷமானது பித்திகையின்றிய சித்திரத்திற்குச் சமானமென்று (சங்கிக்கின்றனர்).

இவ்விடத்திற் கூறப்படுகிறது. சாங்கிய சூத்திரங்களை அபியுக்த கிரந்தங்களில் ஓரிடத்தும் உதாகரணஞ் செய்யாமையின் கபிலசம்மதத் தன்மை நிச்சயம் பொருத்தாதென் றுரைக்கப்பட்டது பொருத்தமின்று; ஸ்ரீமத் சூதசம்ஹிதை வியாக்கியானமான தாத்பர்ய தீபிகையில், இதனையே சாங்கியர்களாற் கூறப்படுகின்றது; "சத்துவ ரஜஸ் தமசுக்களினது சாமியாவஸ்தை பிரகிருதி" என்பதாதியால் வித்தியாரண்ணிய குருசரணர்களாலும், பரிமளக் கிரந்தத்தில் "அநுமாந யோக்கியமும் ஒருவருக்கு" என்னுமதிகரணத்திலும் இதனையே "ஸ்தூலத்தினின்றும் பஞ்சதன் மாத்திரைக்கு" என்பது முதல் "சம்ஹத பரார்த்தமாகலின் புருஷனுக்கு" என்பது பரியந்தமான கபில சூத்திரங்கள் என்பன வாதியால், அப்பய்ய தீக்ஷித சரணர்களாலும், புருஷார்த்த ரத்நாகரத்தில், "சாங்கியர்களால் மோக்ஷமோ லக்ஷிக்கப்படு

கிறது"; "அநந்தரம் மூன்றுவிததுக்க அத்தியந்த நிவிர்த்தி அத்தியந்த புருஷார்த்தம்" என்பன வாதியாற் பாலகிருஷ்ணாநந்த சரணர்களாலும், கபிலசூத்திரங்கள் உதாகரிக்கப்பட்டிருத்தலின்.

கூறியரீதியால் கபிலசூத்திர மிருக்கினும் நீ உதாஹரித்த கேவலாத்வைத அநுவாத சூத்திரங்கட்குக் கபில சம்மத சித்தியின்று என்றுகூறற்க; கபில சூத்திரங்கட்கு வியாக்கியானஞ் செய்த அநிருத்தாசாரியர்களாலே "அநந்தரம் மூன்றுவிதத் துக்க அத்தியந்த நிவிருத்தி அத்தியந்த புருஷார்த்தம்" எனவாரம்பித்து "யதுவோ அதுவோ அதன் நாசம் புருஷார்த்தம்" என்பதுபரியந்தமுள்ள சர்வ சூத்திரங்களும் வியாக்கியானிக்கப்பட்டிருத்தலின், அதன் மத்தியில் அமிழ்ந்திருக்கும் உதாகரித்த சூத்திரங்களைக் கபில ரியற்றியதில் விவாதமின்மையின்.

இரண்டாவது பக்ஷமும் விசாரிக்கில் ஆற்றின்று; நம் பாஷ்யாதி பிராசீன கிரந்தங்களில் கௌதம கபிலாதி சூத்திரக்காரர்கட்கே பிரதிவாதித் தன்மையானிலக்ஷிக்கப்படுதலின், அம்மதநிராகரணப் பிரவிருத்த பாஷ்யக்காராதியர் நவீன பேதவாதி நிராகரணார்த்த கபில அநுவாத யுக்தி பரியந்தம் செல்ல லபேக்ஷிக்காமையாலும், அப்பய்ய தீக்ஷித சரணாதி கிரந்தக்காரர்கட்கோ தமது சமான யுக்திப் பிரமாணோபந்யாச சமர்த்த பேதவாதி சம்பவமின்மையானே கபில சூத்திர அநுவாதரூபப் பிரபல யுக்தியை அபேக்ஷிக்காமலே பரமத நிராகரணஞ் சம்பவித்தலாலும், பிராசீன கிரந்தங்களில் உதாகரணஞ் செய்யாமை மாத்திரத்தாற் சாங்கியாநுவாதத்திற்குக் கேவலாத்வைத சாதக யுக்தித்தன்மை சம்பவிக்காது என்னுமிது மூர்க்கப் பிரலாப மாகலாலுமென்க.

மூன்றாவதும் மனத்தாலறியத் தக்கதன்று; ஒவ்வொரு கற்பத்திலும் லோகாநுக்கிரகார்த்தம் அவதரிக்கும் ஸ்ரீ வியாஸ கபிலாதிகட்கு முன் பின்னென்னும் விபாகமின்மையின, தன்தன் மதஸ்தாபனத்தின் பொருட்டுப் பரஸ்பரம் அங்கீகரித்த அர்த்தத்தின் அநுவாதம் பொருந்துதலின்.

நான்காவது பக்ஷமும் அசங்கதம்; கபில சூத்திரங்களில் கேவலாத்வைத நிராகரண ஸ்தலத்தில் வேறு வாதியின்மையால் ஸ்ரீ வியாஸபகவானே கேவலாத்வைத வாதியென்றுணர்தற்குச் சமர்த்தமாதலின் அதில் ஸ்ரீ வியாஸ சப்தப் பிரயோகமும் இருக்கவேண்டுமென்பதில் நியாமகமின்மையின். அன்றியே, "ஈக்ஷித்தலின் அசப்தமன்று" என்பதுமுதலிய வேதாந்த சூத்திரங்களில் சாங்கியமத நிராகரணத்தின் கண்ணும் கபில சப்தப் பிரயோகம் பிராப்தமாகுமாதலான்.

இதனானே ஐந்தாவதும் ஒன்றுஞ் செப்பத்தக்கதன்று; கபில சூத்திரசம்மத கேவலாத்வைத வாதி அங்கீகரித்த அர்த்த அநுவாத பலத்தானே அத்வைதம் ஸ்ரீ வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்னும் நிச்சயஞ் சம்பவிக்குமிடத்து வேதாந்த சூத்திரங்களில் அப்பிரத்தியபிஞ்ஞைக்கு அபேக்ஷையின்மையின் பிரத்தியபிஞ்ஞையில்லாவிடத்து அத்வைதமே ஸ்ரீ வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்று எங்ஙனம் நிச்சயஞ் செய்யப்படுகின்றது என்று பகரில், பிராந்தனாயிருக்கின்றாய்; அந்நிய அத்வைத வாதியின்மையானே ஸ்ரீ வியாஸரே அத்வைதவாதியென்றுபுகன்றமையின்; எப்போழ்து வேதாந்த சூத்திரங்களில் மிக வெளிப்படையாய் அத்வைதாதியையே பிரத்தியபிஞ்ஞை செய்யப்படுகிறதோ,

அப்போழ்து உனது பாஷ்யாதிக் கிரந்தாரம்பம் சம்ப
விக்காமையின், உனது புத்தியால் நன்கு கற்பித்த விரு
த்த சங்கையின் அங்குரோத்பத்திக் கவகாசமின்று.
பிரஹ்ம சூத்திரங்களில் பேத ஔபாதிகத் தன்மை
முதலிய அம்சத்தில் பிரத்தியபிஞ்ஞை யிருக்கிறது.
"உபாதி சம்பந்தத்திலும் ஒன்றற்கு நாநாசம்பந்தம்
பொருந்தும்; ஆகாசத்திற்குக் கடாதிகளோடொப்ப"
என்பன வாதிகபில சூத்திரங்களால் அநுவதிக்கப்பட்ட
ஔபாதிக பேதத்திற்கு "இதனானே உவமை சூரியாதி
போல்"; "ஆபாசனே" என்பன முதலிய சூத்திரங்
களில் பிரதீதியாகலாலும், "ஆத்மா அவித்தை யன்று;
அவ்விரண்டுந் ஜகத்திற் குபாதான காரணமன்று; நின்
ஸங்கமாகலின்" என்னுங் கபிலசூத்திரத்தால் நிராகரி
த்த பிரஹ்ம ஜகதுபாதானத் தன்மை "இந்த ஜகத்
திற்கு ஜன்மாதி யெதனிலின்றும்"; "பிரகிருதியும்
பிரதிஞ்ஞை திருஷ்டாந்த அநுபரோதத்தான்" என்
னுஞ் சூத்திரமிரண்டிற் பிரதீதியாகலாலும்.

அற்றேல், இச்சூத்திரத்தால் நிராகரித்த பிர
கிருதி விசிஷ்ட ப்ரஹ்ம சம்பந்த ஜகதுபாதானத் தன்
மைக்கு ஸ்ரீகண்ட ராமாநுஜாதி மத சாதாரணத் தன்
மையாற் கேவலாத்வைத வாதி அங்கீகார ஜகத் உபா
தானத் தன்மைக்கே எங்ஙனம் இப்பிரதிஞ்ஞை என்று
செப்பிற், செப்புவாம். அச்சூத்திரத்தில் கேவலம் ஆத்
மா ஜகதுபாதானமா? அல்லது அவித்தையா? அல்லது
அவித்தியா விசிஷ்ட ஆத்மாவா? என்று மூன்று பிரகார
மாக விகற்பித்து அதன் நிராகரணப் பிரஸ்தாவத்தில்
அவித்தை ஜகத் உபாதான காரணத்தன்மை நிராகரண
பக்ஷத்தில் அவஸ்துரூப அவித்தையே அவித்தியா சப்

தார்த்தமென்று உரைக்கவேண்டும்; இல்லாவிடின், ராமானுஜாதி அங்கீகரித்த நித்தியப் ப்ரகிருதி பரத்துவத்தில் சாங்கியர்களானும், அவ்வித ப்ரகிருதிக்கே ஜகதுபாதானத்தன்மை அங்கீகரித்ததால், அதன் நிராகரணத்தில் தன் சித்தாந்த நாசப்ரசங்கத்தாலும், "அன்று அவித்தையினின்றும் அவஸ்துவாற் பந்தம் பொருந்தாமையின்" என்னும் மூகலத்தியாய ஸூத்திர சம்பந்த அவித்தியாசப்தத்திற்கு அவஸ்துரூப அவித்தியா பரத்தால் நிர்ணயஞ் செய்யப்படுதலின், அதன் பிரத்தியபிஞ்ஞையால் இச்சூத்திர சம்பந்த அவித்யா சப்தத்திற்கும் அவஸ்துரூப அவித்யாபரத்தன்மை உசிதமாகலானும். ஆகவே, அவஸ்துரூப அவித்யாவிசிஷ்ட ப்ரஹ்ம சம்பந்த ஜகதுபாதானத்தன்மை நிராகரணத்தையே இவ்விடத்திற் பகரவேண்டுதலான், அந்த ஜகதுபாதானத்தன்மைக்கும் ராமானுஜாதிமதசாதாரணத்தன்மையின்மையின் கேவலாத்வைதவாதி அங்கீகரித்த ஜகதுபாதானத் தன்மைக்கே முற்புகன்ற வேதாந்த ஸூத்திரமிரண்டினும் பிரத்தியபிஞ்ஞையாயில் விவாதமின்று என்பது கருத்து.

ஆறுவது பக்ஷமும் சிரேஷ்டமன்று; "ஈஸ்வரசித்தியின்மையின்" என்பதாதி கபில ஸூத்திரங்களான் நிராகரிக்கப்பட்ட ஈஸ்வராதிகட்குக் கௌதமாதிமத சாதாரணத்தன்மையால் அவர்களினது ஸூத்திரங்கட்கு வியாஸமதமாத்திர நிராகரண பரத்தன்மை சம்பவமின்மையானும், அச்சூத்திரங்கள் நையாயிகர் அங்கீகார மாத்திரத்தை நிராகரிக்கும் பரமாகலானும். இதனையே அநிருத்த விருத்தியில் நையாயிகர் அங்கீகார கண்டன அபிப்பிராயத்தானேயே "ஈஸ்வர சித்தி யின்மையின்"

என்பதாதி சூத்திரங்கள் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டன. கேவலாத்வைத அநுவாதபரமான அநேக கபிலசூத்திரங்களில் வேறுவாதியின்மையாலும், அசாதாரணத்தா னவசியஞ் செய்யத்தக்க வியாஸமத நிராகரணஞ்சம்பவிக்கில், வேறுமத சாதாரணார்த்த நிராகரண பரமான "ஈஸ்வரா ஸித்தியின்மையின்" என்பதாதி சூத்திரங்களானேயே வியாஸமத நிராகரண சரிதார்த்தத் தன்மைக் கற்பனைப் யுக்தமின்மையாலும்.

ஏழாவது பக்ஷமு மன்று; "வஸ்துத் தன்மையிற் சித்தாந்த ஹானி" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சில வாதிகளினது சித்தாந்தம் சித்திக்காதென்று கொண்டே அம்மதத்தினது நிராகரணம் பிரதிஞ்ஞையாகலின், உத்பிரேக்ஷித்த பக்ஷத்தைக் கொண்டு நிராகரணம் பொருந்தாமையின்.

எட்டாவதுந் துஷ்டமே; அக்காலுள்ளவர்களைக் கேவலாத்வைத வாதியென்றமையில், அவர் மஹாரிஷியா? அல்லது அந்நியரா? ஆதியதன்று; எக்கால் மஹாரிஷி அக்கால் கபில கணாதாதி மதம் போன்று அவரது மதமும் குருசிஷ்ய பரம்பரையா லெங்கும் விளக்கம் அவசியத்தன்மையான்; நஷ்டத்தன்மை பொருந்தாமையின். இறுதியதன்று; அந்நிய கேவலாத்வைத வாதிபரமாய சில அப்பிரசித்தர் இருக்கின்றனர் என்னுமிதில் பிரமாணமின்மையாலும், பிரசித்தமான வியாஸ மஹாரிஷியைப் பரித்தியாகஞ் செய்து அப்பிரசித்த அத்வைத வாதியைத் தேடுதல் அசம்பவமாகலானும்.

ஒன்பதாவது பக்ஷமும் வியர்த்தமே; சூத ஜடபரதாதிகட்குச் சுதந்திரத்தன்மையான் சாஸ்திரப் பிரவர்த்தகமின்மையிற் சாங்கிய தந்திரப் பிரவர்த்தக கபில

பிரதிவாதித்தன்மை அசம்பவமாகலின், அம்மத நிரா
கரணம் பொருந்தாமையின். மற்றும், அவர்கட்கு வாதித்
தன்மை அங்கீகரிக்கின், ஸ்ரீமத் சூதசம்ஹிதை விஷ்ணு
புராணாதிகட்கு உண்டாமேலேயே கேவலாத்வைத பரத்
தன்மை சாதிக்க வேண்டியதாகலின், அதன் சமா
னார்த்தத்தையுடைய வேதாந்தங்கட்கும் கேவலாத்
வைத பரத்தன்மை சித்திக்கலான், நமதிஷ்டம் சித்
தித்தமையின். புகன்றரீதியாற் கேவலாத்வைதத்தைப்
பிரதிபாதிக்கும் விஷ்ணு புராணாதிகட்குப் பேத பரத்
தன்மை வியவஸ்தாபகர்களான உனது பாஷ்யக்காரர்
முதலியோர்கட்கு உண்டானதே பிராந்தி கற்பித்
தலின் உனதனிஷ்டப் பிரசங்கமும் வரும்.

பத்தாவது பக்ஷமும் விஷமம்; விகற்பசஹமன்று சொல்
லாமையின். அவிசாரத்தாலுரைத்த கேவலாத்வைத
நிராகரணம் அங்கீகரிக்கின், அநுவதித்த கேவலாத்
வைதம் வியாசருக்குப் பூர்வபக்ஷமென் றுரைப்படு
கின்றதா? அல்லது சித்தாந்தமென் றுரைப்படுகின்
றதா? முதலதன்று; "வஸ்துத்தன்மையிற் சித்தாந்த
ஹானி" என்பது வியாசரைக்குறித்துக் கபிலதூஷணம்
பொருத்தமின்மையாகலானும், வியாச சித்தாந்தத்
தை நிராகரித்தற் பொருட்டுப் பிரவர்த்தித்த கபிலரால்
அவரது பூர்வபக்ஷ நிராகரணம் பொருந்தாமையானும்.
இறுதியதில் இஷ்டப்பிராப்தி.

பதினொன்றாவது பக்ஷமுமன்று; தன்மத ஸ்தாபன
த்தின்பொருட்டு அந்நியமத நிராகரணப் பிரஸ்தாவத்
தில், சகல சாஸ்திர சித்தாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயஞ்
செய்தற்கு விழித்திருக்கும், சர்வஞ்ஞராயும், அந்நிய
மத அநுவாதஅம்சத்திற் பிராந்தியினறிபவராயு முள்ள

கபிலருக்கு, வியாஸமத அநுவாத அம்சமாத்திரத்திற் பிராந்திக்கற்பனம் பிராந்திகாரணமாகவிருத்தலின்.

பன்னிரண்டாவது பக்ஷமுமன்று; கௌதமகணாதாதி சூத்திரக்கார மத நிராகரண அநேக பாட அநுரோதத் தான் வியாஸ மத நிராகரணத்திற்கேயே உசிதமாகலின்; அதற்குப் பாஷ்யஞ் செய்த மேலுக்பத்தியாரும் சங்கராசாரியரது மத நிராகரணம் அசங்கதமாகலின். கொள்ளாக்கால், ராமாநுஜ மத்வ ஸ்ரீகண்டாதி பாஷ்யமியற்றியோரது மதங்கட்கும் நிராகரணஞ்செய்யும் பிரசங்கம் வரும். சாங்கிய சூத்திரங்களில் ராமாநுஜாதி பாஷ்யக்கார ரங்கீகரித்த விசிஷ்டாத்வைதாதி நிராகரணங் குறிக்கும் தோற்றாமையின்று. அல்லது, உண்டாகும் சங்கராசார்யரது பக்ஷ நிராகரணம் இருக்குக. அங்ஙனமாயினும், பொருத்தமின்மையின்று. வியாஸ தாத்பர்ய நிர்ணய இதம்பரியத்தாற் பிரசித்தித்த பாஷ்யக்காரர்களினது மத்தியில் விசேஷமாகப் பகவத்பாத பக்ஷமே லக்ஷியஞ்செய்து நிராகரணம் பார்க்கப்படுதலான், அவரங்கீகரித்த கேவலாத்வைதமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றதென நமக்கு நன்றாகச் சித்தித்தது.

வேதாந்த ஏகதேசிகளாய ஆஸ்மரத்ய ஔடுலோமி காசகிருத்ஸ்ந பாதரிகளினது மத்தியில் யாரானொருவரது மதத்தை அநுவதித்து அதன் நிராகரணஞ் சம்பவித்தலின் என்னும் பதின்மூன்றாவது பக்ஷமுமன்று; சுவதந்திர சாஸ்திரப் பிரவர்த்தக கௌதம கணாதாதி மத நிராகரண அநேக பாடத்திற் பிரதான மல்ல நிபர்ஹண (பிரதானி மல்லனைச் செயித்தல்) நியாயத்தால், வேதாந்த தந்திரப் பிரவர்த்தக வியாஸமதமே

நிராகரணஞ் செய்தலுசிதமாகலின், அதன் ஏகதேசிரூப ஆரம்பவாதிமத நிராகரணம் நியாயமன்றாகலின். அல்லாக்கால், "அசப்தம் அன்று ஈக்ஷித்தலின்" என்பதாதி சூத்திரங்களில் சாங்கியமத நிராகரண ஸ்தலத்திலும் அதன் ஏகதேசரூப மந்ரசிக சாந்தனுசாரியாதி மதங்கட்கே நிராகரணஞ் செய்த லுசிதமாமென்பது பிராப்தமாகலின். இஷ்டாபிராப்தமாமெனக்கொள்ளற்க; சகலபாஷ்யங்களிலும் கபில மதமே லக்ஷியஞ் செய்து அம்மத நிராகரணம் பார்க்கப்படுதலின், அதன் விரோதம் பிராப்தமாமாகலின். எவ்வாயின் கபிலர் புகன்ற கேவலாத்வைத மத நிராகரணபர சகல சூத்திரங்கட்கும் வேதாந்தவேகதேசரூப ஆரம்பவாதிமத நிராகரணபரத்தன்மை; அவ்வாயின் அவ்விடத்து வியாஸ மத நிராகரண மின்மையாயின், "எதுவரை அந்நியமதம் நிராகரிக்கப்படவில்லையோ, அதுவரைத் தன்மதம் ஸ்தாபிக்கப்படாததாகின்றது" என்னும் நியாயத்தாற் கபிலருக்குத் தமது சித்தாந்த அசித்திப் பிரசங்கம்(வரும்). மற்றும், ஆரம்பவாதிகளினது மத்தியில் எவரது மதம் நிராகரணஞ்செய்யப்படுகின்றது? ஆரம்பவாதமதம் நிராகரிக்கப்படவில்லை; "வாக்கிய அந்வயத்தான்" என்னு மதிகரணத்தின்கண் பகவத்பாத ஸ்ரீகண்ட ராமாநுஜ பாஷ்யங்களில் "பிரதிஞ்ஞா சித்தியான் லிங்கம் ஆசமரத்தியர்" என்னும் சூத்திர வியாக்கியானத்தில் ஜீவப் பிரஹ்மங்கட்குக் காரிய காரண பாவத்தாலுண்டாக்கிய ஸ்வாபாவிக பேதா பேதமே ஆசமரத்தியர தங்கீகாரமெனப்பிரதிபாதித்தலான்; சுருதப்பிரகாசிகையில் இதுயாதவபக்ஷம், இச்சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டது. அவ்விடத்தேயே "காரிய ரூபத்தாலும் காரண ரூபத்தாலும் ஜீவப் பிரஹ்மங்களினது பேதாபேதங்

கள் சுவாபாவிகங்கள் சம்மதங்கள்" என்பதாதி
யால் அவரங்கீகரித்த ஸ்வாபாவிக பேதா பேதத்தை
ஸ்பஷ்டமாகப் பிரதிபாதித்தலாலும், அவ்வித ஸ்வாபா
விக பேதாபேத வாதியைக் குறித்து "உபாதிசம்பந்
தத்திலும் ஒன்றற்கு நாநாத் தன்மை பொருந்தும், எங்
ஙனம் கடாதிகளா லப்பரத்திற்கே போல" என்பனவா
தியால் ஔபாதிக ஜீவ பேதத்தை யநுவதித்து "இங்
ஙனம் ஏகத்தன்மையா னெங்கு மிருப்பதற்கு விருத்த
தர்மாத்தியாச மின்று" என்பதாதியால் அதன்
நிராகரணம் அநுசிதமாகலின். இதனானே ஔடுலோமி
மத நிராகரண பரம் இது என்பதும் நிராகரிக்கப்பட்
டது. அவ்வதிகரணத்தின் கண்ணே "உபாக்கிளம்பு
கின்றது இங்ஙனம்பாவித்தலின் என ஔடுலோமி" என்
னுஞ் சூத்திர அபிப்ராய பரியாலோசனையான் முக்திக்
குப் பூர்வம் சுவாபாவிக பேதம் முக்தியின் பின்னரும்
சுவாபாவிக பேதம் ஔடுலோமி அங்கீகாரம் எனவிது
பிரதிபாதித்தலான், அதனைக் குறித்து "இங்ஙனம் ஏக
த்தன்மையான்—" இது முதலிய சூத்திரத்திலுரைத்த
உபாதிபேத நிராகரணத்திற் கவகாச மின்மையின். இவ்
வர்த்தமும் பாஷ்யாதிக் கிரந்தங்களில் ஸ்பஷ்டம்; அவற்
றுள், ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில்—இந்த ஜீவாத்மாவினது
உத்கிராந்திக்குப் பூர்வம் இங்ஙனம் பாவித்தல் ஸ்வாபா
விகமா? அல்லது ஔபாதிகமா? அவற்றுள்ளும், பார
மார்த்திகமா? அல்லது அபாரமார்த்திகமா? என்னு
மிது முதலிய வற்றால் விகற்பித்து ஔடுலோமி மதம்
நிராகரணஞ் செய்யப்பட் டிருக்கின்றது. சுருதப்
பிரகாசிகையிலே—சம்பாவித பக்ஷங்களின் மத்தியில்
அந்நிய அங்கீகாரம் பரிசேஷித்தற் பொருட்டுச் சுவா
பாவிக ஔபாதிக விகற்பஞ் செய்யப்பட்டது. சங்கர

பாஸ்கரருரைத்தபக்ஷமிரண்டிற்கும் "உயரக்கிளம்பும்" என்னும் ஒரே சூத்திரத்தால் நிராகரணஞ் செய்யத் தக்கவிச்சையை அறிவித்தற் பொருட்டுப் பாரமார்த்திக அபாரமார்த்திக விகற்பஞ் செய்யப்பட்டதென்பதாதி யால் ஔபாதிக பேதமிரண்டும் பகவத்பாத பட்ட பாஸ்கர அங்கீகாரம் என ஸ்தாபித்தலாற், பரிசேஷத்தால் ஸ்வாபாவிக பேதமே ஔடுலோமி சித்தாந்தமாமென அப்பாஷ்யத்திற்குத் தாத்பர்யம் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. இதனானே, நமது பகவத்பாத பாஷ்யத்திலும்—ஔடுலோமி பக்ஷத்தில் ஸ்பஷ்டமே அவஸ்தாந்தர பேதங்கள் பேதாபேதங்கள் என்றுரைக்கப்பட்டது. வாசஸ்பத்தியத்திலும்—ஜீவனும் பரமாத்மாவோடு அத்தியந்தம் அபின்னனே. அவனே தேகேந்திரிய மனோபுத்தியாதி உபாதி சம்பந்தத்தால் சர்வதா கலங்கியவன்; ஞான தியானாதி சாதன சம்பந்நனான அவனுக்குத் தேகேந்திரிய சமுகத்தினின்றும் உயரக்கிளம்பிப் பரமாத்மத்தன்மையான் ஐக்கியம்பொருந்துதலின் எனவும், கல்பதருகிரந்தத்திலும்—கலப்பிற் காரணம் உபாதி சம்பந்தம், ஜீவ பரபேதமன்று எனவும், பாஷ்ய வாசஸ்பத்திய கல்பதரு கிரந்த பரியாலோசனையாகிய விதனான் ஔடுலோமி மதத்தில் முக்திக்குப்பூர்வம் ஸ்வாபாவிகபேதம், அதன் பின்னர் அபேதமென ஸ்பஷ்டமாகா நின்றது. சிவார்க்கமணி தீபிகையிலும் சம்சாரதசையில் ஜீவனுக்குப் பரமேஸ்வரனின்றும் பேதமாயினும் மோக்ஷ தசையில் அத்தன்மைப் பிராப்தியான் ஜீவசப்தங்களால் பரமேஸ்வர நாமமென ஔடுலோமி மதமென்று சூத்திரத்தை வியாக்கியானஞ் செய்து, உத்கிரமிஷ்யதே என்பதாதியால் அவஸ்தாபேதத்திற் சுவாபா

விக பேதாபேதமே ஔடுலோமி அங்கீகாரமெனப் பிரதிபாதித்திருக்கின்றது. ஆகலின் ஔடுலோமியைக் குறித்துக் கபிலர் புகன்ற தூஷணைத்திற் கவகாச மின்று. காசகிருத்ஸ்நரது மதநிராகரணமு மன்று. அவற்றுள், ஸ்ரீகண்ட ராமாநுஜபாஷ்யரீதியால் அம்மதம் அநுவாதஞ் செய்யப்படுகின்றதெனப் பகரற் பாற்றோ? அல்லது நமதுபகவத் பாதபாஷ்யரீதியாலோ? ஆதியதன்று; அவ்வதிகரணத்தின்கண்ணே "அவஸ்திதியால் எனக் காசகிருத்ஸ்நர்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ஸ்ரீகண்ட ராமானுஜ பாஷ்யங்கள் காசகிருத்ஸ்நருக்கு அவர்களங்கீகரித்த விசிஷ்டாத்வைதவாதித் தன்மையைப் பிரதிபாதித்தலான் அவரைக் குறித்து முற்புகன்ற கபிலதூஷணை அவகாசமின்மையின். அது ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்தில், சர்வசுருதிகளினது சமரச விசாரத்தில் சர்வசிதசித்வஸ்துக்கட்கு அந்தரியாமித் தன்மையா லனுப்பிரவிஷ்ட சர்வசரீர சர்வசப்தவாச்சிய பரமேஸ்வரன் சிவனென அறியப்படுகின்றதென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதனாற் காசகிருஸ்த்நமதமே சர்வசுருதி சூத்திர மஹா அபியுக்த சம்மதமென்றுணர்க. அங்ஙனமே, ராமாநுஜபாஷ்யத்திலும், தச்சரீரரூப ஜீவாத்மாவில் ஆத்மத் தன்மையாளிருத்தலின் ஜீவசப்தத்தாற் பிரஹ்மப்பிரதிபாதனமெனக் காசகிருத்ஸ்ந ஆசாரியர் அங்கீகரித்தார். ஜீவசப்தமும் ஜீவனுக்குப் பரமாத்ம பர்யந்தத்தினையே வாசகம்; ஜீவமாத்திரத்தினது எனப்புகல்வதன்று. அந்தமன்று; நம்பகவத்பாத பாஷ்யரீதியாற்காசகிருத்ஸ்நர் கேவலாத்வைதவாதியே யாகலின் அவரைக்குறித்து முற்புகன்ற கபிலதூஷணம் அவகாச முடையதே. அங்ஙனமாயினும், காசகிருத்ஸ்நரது மதமே வியாஸபதமெனச்சகல

பாஷ்யக்கார சம்மதமாதலான் அம்மத நிராகரணத்தின்கண் வியாஸமதமே நிராகரிக்க தன்மை சித்தித்தலின் வியாஸர் கேவலாத்வைதவாதி யென நமக்கு நன்றாகச் சித்தித்தது. மத்வ பாஷ்யத்திலோ கிருஷ்ண த்வைபாயன மதத்தினின்றும் ஏகதேசஞ்ஞர்களாகிய அந்நியர்கள் எங்ஙனம் யுக்தியோ அங்ஙனம் புகல்கின்றனர் விரோதமின்று என்பதாதியால் ஆம்மரத்திய ஔடுலோமி காசகிருத்ஸ்நர்கட்குப் பேதவாதித் தன்மையங்கீகரித்தலின், கபிலருரைத்த தூஷணைப் பிராப்தியேயின்மையின் அவர்கட்கு வாதித்தன்மைக்கப்பாலமின்று. வாதரி மத நிராகரணமு மன்று; பகவத்பாத ஸ்ரீகண்ட ராமாநுஜ மத்வ பாஷ்யங்களில் "அபாவம் வாதரி புகன்றார், இங்ஙனம்" இச்சூத்திர வியாக்கியானத்தில் முக்தி தசையிற் றேகேந்திரியாதி அபாவமாத்திரத்திற்கே வாதரி அங்கீகாரமெனலாற கேவலாத்வைதத்தினது பிரதிபாதன மின்மையின். சரீர பாவப் பிரதிபாதனமாத்திரத்தால் அபேதஞ் சித்திப்பதின்று; அங்ஙனமாயின், நையாயிகாதிகட்கும் முக்திதசையில் அவர்களினது கிரந்தங்களில் சரீராபாவம் பிரதிபாதித்தலின் ஜீவப்பிரஹ்மங்களினைக்கியம் அங்கீகரிக்க வேண்டிவருமாகலின்; ஆகவே, அவரைக் குறித்துக் கபில ருரைத்த தூஷண மியையாமையே யாம். ஆதலாற் கூறிய ரீதியாற் கபில சூத்திரங்களிற் கேவலாத்வைதாதி அதிஸ்புடமாகப் பிரதீதியாகலின் அவற்றிற்கு வேறுபிரகாரமாச் செய்தற்குச் சக்தமின்றாகலானும், அவ்வித வேறு அத்வைத வாதியின்மையின் இக்கிரந்தத்தில் அல்லது வேறுசாஸ்திரங்களில் யாதாவதோரிடத்துப் பேதவாதித்தன்மையால் வியாஸமஹரிஷியை அங்கீகரித்து அவர் அங்கீகரித்த பேதாதுவாத பூர்வகம் நிராகரண பரசூத்

திரங்களின்மையின், வியாஸஸூத்திரங்களில் அசாதாரணமான மஹாபிரயத்தனத்தாற் கபிலரையே லக்ஷ்யஞ் செய்து அபமதத்தை நிராகரித்தலான், அஃதொப்பக் கபிலஸூத்திரங்களிலும் வியாஸரையே லக்ஷியஞ் செய்து அம்மத நிராகரணத் தன்மை அவசிய மாகலானும் வியாஸ மஹரிஷியே வாதித் தன்மையான் முடிவாகா நின்றனரென நன்றாக நவிலப்பட்டது.

அங்ஙனமே, அநிருக்தவிருத்தியினும் முதலத்தியாயத்தில்—ஏக ஆத்மா என வேதாந்திகள் (கூறுகின்றனர்). ஆகவே, "நித்தியமாயும் சர்வகதமாயும் கூடஸ்தமாயும் தோஷ வர்ஜிதமாயும் ஏகமாயும் உள்ள ஆத்மா மாயையாகியபிராந்தியாற் பேதத்தையடைகின்றது, சுபாவத்தானன்று' என்பதாதியால் ஸ்ரீமத் ஸூதசம்ஹிதை வசநஉபஷ்டம்ப பூர்வகம் ஆத்ம ஐக்கியத் தன்மையை வேதாந்தி அங்கீகாரமெனப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தே ஸித்தாமத்தியாயத்தில்-சந்திரஜ்ஞாதிகளில் அநிர்வசநீயத்தன்மையே வேதாந்தி அங்கீகாரம் என அறிவித்தற்பொருட்டு "அன்று அநிர்வசநீயம் அஃதின்மையின" என்னுஞ் சூத்திர அவதாரிகையில் வேதாந்திமதம் நாஷிக்கப்படுகின்றதென்றுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், எங்ஙனம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் "மஹத் தீர்க்கமொப்ப அல்லது ஹ்ரஸ்வ பரிமண்டலங்களால்" என்னுமதிகரணத்தில் பகவான் வியாஸரால் கணாதமத நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதொப்ப, வைசேஷிக சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் பகவான் கணாதரால் வியாஸ ரங்கீகரித்த கேவலாத்வைதமே நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அங்

ஙனமே, வைசேஷிக தந்திரத்தின்கண் மூன்றாவ தத்தியாயம் இரண்டாவது அஹ்நிகத்திற்றனது சித்தாந்தத்தின்கண் ஆத்மாவுக்கு லிங்கத்தாலறியுந்தன்மையைப் பிரதிபாதித்து வேதாந்தி அங்கீகரித்த ஆத்மாவைக் கண்டிப்பான், "ஆகலின் ஆகமிகம்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ஆகமமொன்றான் நன்கறியும் ஆத்மாவை அநுவதித்து அவ்வாத்மாவிற்கே "சுகதுக்க ஞானோத்பத்தி விசேஷமின்மையின் ஏகாத்மத் தன்மை சர்வசரீரிகட்கும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அவ்வங்கீகார ஏகத்தன்மையையும் அநுவதித்து "நாநாத்மாக்கள் வியவஸ்தையான்", "சாஸ்திர சாமர்த்தியத்தானும்" என்னுஞ் சூத்திரமிரண்டானும் ஆத்மைகத்துவ நிராகரண பூர்வகம் ஆத்ம நாநாத் தன்மை வியவஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தம் அச்சூத்திர வியாக்கியானாதிகளில் ஸ்பஷ்டம். அஃதெங்ஙனம்—இங்ஙனம் செவ்வனே அறிக. ஆத்மாவினது நாநாத்தன்மை ஏகத்தன்மைச்சந்தேகத்திற் பூர்வபக்ஷங் கூறப்படுகின்றது. சுகதுக்கஞான உத்பத்தி விசேஷமின்மையின் சர்வ சரீரிகட்கும் ஏகாத்மத்தன்மை, சர்வ சரீரத்தின் கண்ணும் ஒரே ஆத்மா, அதன் லிங்கமாய சுகதுக்க ஞானாதிகட்குச் சர்வவிடத்தும் விசேஷமின்மையின், உரைக்கப்பட்டது. "அவ்விலிங்கவிசேஷமின்மையினானும் விசேஷ லிங்கமின்மையினானும், ஒரே தன்மை" எனச் சித்தாந்தம் பகரப்பட்டது. "நாநா ஆத்மாக்கள் வியவஸ்தையின்" ஒவ்வொரு சரீரத்தும் நாநா ஆத்மாக்கள், எங்ஙனம்? வியவஸ்தையின், ஒவ்வொரு சரீரத்தும் ஞான சுகாதிகள் நன்றாகவிருக்கின்றன. ஏகாதிகரண்யத்தா னநுஸந்திக்கப்படுவனவல்ல. ஒரே ஆத்மத் தன்மையினுத்தோ ஒரே சரீரரூபத்திலேயே அநுஸந்தானப் பிரசங்கம் வரும். வேறு

எது பகரப்படுகின்றது—"சாஸ்திர சாமர்த்தியத்தாலும்" சாஸ்திரத்தும் இங்ஙனம் நன்றாகப் பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. "ஞானி, அஞ்ஞானிகள் இருவர்கள் அஜர்கள் ஈசாநீசர்கள்"; "போக்தா போக்கியம் பிரேரிதாவையும் அறிந்து"; "இரு சுபர்ணங்கள் கூடியுள்ள சகாயர்கள்"; "எங்ஙனம் அக்கினியினுடைய க்ஷுத்ரங்களான விஸ்புலிங்கங்கள் விசேஷமாக வெளிப்படுகின்றன, இங்ஙனம் இவ்வாத்மாவினின்றும் விசேஷமாக வெளிப்படுகின்றன" என்பனவாதி ஜீவ நாநாத்தன்மை ஞாபக சுருதிகள். "ஏது பூர்வம் பிரஹ்மாவை யுண்டாக்கினது"; "ஏகவசி சர்வபூதாந்தராத்மா"; "நித்தியங்களினுடைய மத்தியில் நித்தியம் சேதநங்கட்கும் சேதநம்" இவை முதலியன ஏகத்துவ சாஸ்திரங்கள் ஈஶ்வர விஷயங்கள். ஆகலின், ஒவ்வொரு சரீரத்தும் ஆத்மாக்கள் பின்னங்கள் என்பதாதி கூறுத சூத்திர அதன் வியாக்கியானங்களும் ஆத்மைகத் தன்மையே வேதாந்த சாஸ்திராங்கீகாரமென அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மற்றும், எங்ஙனம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் "தர்க்கத்திற்குப் பிரதிஷ்டையின்மையால்" என்னுமதிகரணத்தில் பகவான் வியாஸரால் கௌதமமத நிராகரணம் செய்யப்பட்டது. அஃதுறழ, நியாய தந்திரத்தும் கேவலாத்வைதமே வேதாந்த சாஸ்திராங்கீகாரம் என அநுவதித்து நிராகரிக்கப் பட்டதென அறிக.

மற்றும், எங்ஙனம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில 'இதனால் யோகம் கண்டிக்கப்பட்டது' என்னும் அதிகரணத்தில் பகவான் வியாஸரால் பதஞ்சலிமதம் நிராகரிக்கப் பட்டது. அஃதியைய, யோகதந்திரத்தும் கேவலாத்

வைதமே வேதாந்த சாஸ்திரார்த்தமென அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டது. அங்ஙனமே, போஜ விருத்தியில் "அல்லது ஸ்வரூபப் பிரதிஷ்டை சிதிசக்தி" என்னுஞ் சூத்திர வியாக்கியான அவசரத்தில் "எவ்வேதாந்த வாதிகள் நிதாநந்த மயத்தன்மை ஆத்மாவிற்கு மோக்ஷம் என அங்கீகரிக்கின்றார்களோ அவர்களினது பக்ஷம் யுக்தமன்று. அங்ஙனமே காண்பிக்கப்படுகிறது. ஆநந்தம் சுகரூபமாகலின் சுகமும் சதாகாலமும் அறியப்படுந் தன்மையானே விளங்குதலின், நன்கு அறியப்படுந்தன்மையும் சம்வேதனமின்றிப் பொருந்தாதெனச் சம்வேதன சம்வேதத்தியங்களங்கீகரித்தலின் அத்வைத ஹானி" என்பதாதியால் வேதாந்தி அங்கீகரித்தற்பனமையால் கேவலாத்வைதமே அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டது.

மற்றும், எங்ஙனம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் "பலம் இதனாற் பொருந்துதலின்" என்று மதிகரணத்தில் வியாஸ பகவானால் ஜைமினிமத நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டது. அஃதொப்ப, மீமாம்சா சாஸ்திரத்தும் கேவலாத்வைதமே வேதாந்த சாஸ்திரார்த்தம் என அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அங்ஙனமன்றோ, தர்க்கபாத வார்த்திகத்தில் "தானும் சுத்தமாகலானும் அந்நிய வஸ்துக்களின்மையானும், ஸ்வப்நம் போன்ற அவித்தையின் நிவிருத்தி அவனை என் செய்யும்? அந்நியத்தால், உபப்லவமங்கீகரிக்கின் த்வைத வாதம் பிராப்தமாகும். ஸ்வாபாவிகமான அவித்தையையோ அற்பமேனும் நசிப்பித்தற்குச் சமர்த்தமின்று விலக்ஷணமாக அங்கீகரிக்கின் ஸ்வாபாவிகமானது சிலவிடத்து நசிக்கின்றது. ஓர் ஆத்மாவை அங்

நாநாத்தன்மை தரிசனமின்மை. இச்சர்வம் அத்விதீயம், பிரஹ்ம அபரம், அநர்த்தத்தைச் செய்யும் பேத திருஷ்டி; சிருஷ்டியும் அவித்தியா உபாதானமென்னு மர்த்தத்தைப் பிரகடனஞ் செய்கிறது" என்பன வாதியால் பார்த்தசாரதி மிசிரராலும் கேவலாத்வைதமே வேதாந்த சாஸ்திராங்கீகாரமென அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டது.

பாணினி சாஸ்திரத்திலும் பர்த்ருஹரியால் "எவ்விடத்தும் திருஷ்டாவும் திருசியமும் திருக்கும் கற்பிக்கப்பட்டன, அவ்வர்த்தத்திற்கே திரிபந்தவாதிகள் சத்தியத் தன்மை உரைக்கின்றனர்" என்பதாதியாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், எங்ஙனம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் "பதிக்குப் பொருத்தமின்மையான்" என்னு மதிகரணத்தில் பகவான் வியாசரால் பசுபதிமத நிராகரணஞ்செய்யப் பட்டது; அதுபோன்றே சைவாகமத்தின் கண்ணும் பகவான் சிவனால் கேவலாத்வைதமே வேதாந்த சாஸ்திராங்கீகாரமென அநுவதித்து நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டது. அங்ஙனமன்றே, மிருகேந்திர சம்ஹிதையின் ஞானபாத இரண்டாவது படலத்தில் "பாத்துவாஜர் கூறுகின்றார்—வேதாந்த சாங்கிய சதசத் வாதார்த்தத்தை யுடைய மதாதிகளில் சாதனத்தோடு கூடிய மோக்ஷமிருக்கின்றது; சிவாகமத்திலென்ன விசேஷம்? சக்ரர் (இந்திரன்) கூறுகின்றார்—"இவற்றியவர்கள் அசர்வக்ஞர்களாகலான் விஷயக்கிரகணம் ஸ்பஷ்டமன்று; உபாயங்கள் பலத்தோடுகூடியன. அஃதெப்ப, சைவத்தில் இந்த வெல்லா முயர்வு. வேதாந்தங்களில் சிதசித் வியக்தியா விலக்ஷிக்கப்படுமோ க்ரம வொன்றே; இந்தச்

சர்வஜகத்து மாத்மாவே; கண்டு காண அற்பமு மின்று;
இது பிரதிஞ்ஞை மாத்திரமே; நிச்சயம் எக்காரணங்
கொண்டு? அற்றேல், ஆண்டுப் பிரமாணம்; ஆத்மா பிரமே
யத் தன்மையை அடைகிறது. எவ்விடத்திவ்விரண்டும்
அவ்விடத்து நான்கு மிருக்கின்றன; இங்ஙனம் அத்வைத
ஹானி உண்டாகின்றது. அல்லாக்கால், நிஷ்ப்ரமா
ணத் தன்மை. ஆத்ம வாதிகளால் போகசாம்யமும்
மோக்ஷ மின்மையும் அங்கீகரிக்கப் படவில்லை; எவரும்
பாபத்தைக் கொள்வது மின்று; புண்ணியத்தைக் கொள்
வது மின்று; விபு" என இவ்விடத்து வேதாந்த, சாங்கிய,
ஆர்ஹத, காணாதாதி மதங்களிலும் முக்தியும் அதன்
சாதனங்களும் இருக்கின்றன. அம்மத அபேக்ஷையாற்
சிவாகமத்திற் கெவ்விசேஷம் என இந்திரனைக் குறித்
துப் பரத்வாஜரால் பிரச்னஞ் செய்யப்படுங்கால்
இயற்றியவர்கள் அசர்வஞ்ஞர்களாகலா னென்னும் உத்
தர வசநத்தால் வேதாந்தாதி சாஸ்திர மியற்றியவர்
கட்கு அசர்வஞ்ஞத்தன்மை யிருத்தலின், அம்மதங்களி
லர்த்த நிர்ணயம் பொருந்தா தெனச் சாமான்யமாகத்
தூஷித்து, விசேஷமாக வேதாந்த மதத்தை ஆதியிற்
றூஷிக்கற்பொருட்டு, வேதாந்தங்களி லென்பதாதி
யால் நிஷ்பிரபஞ்ச அத்விதீய ஆத்ம ஸ்வரூப வேதாந்த
மதத்தை அநுவதித்து, அதன் நிராகரணத்தின் பொரு
ட்டு விகற்பஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்தங்கள்
பிரமாணமா? அல்லது அப்பிரமாணமா? எக்காற் பிர
மாணம் அக்கால் ஆத்மா பிரமேயம் என இருவஸ்து
பிராப்தமாம்; எவ்விடத்துப் பிரமாணமும் பிரமேயமும்
அவ்விடத்துப் பிரமாதாவும் பிரமிதியும் என மீண்டு
மிரண்டு வஸ்துக்கள் பிராப்தமாகலின், நான்கு வஸ்

துக்கள் பிராப்தமாய் அத்வைத ஹானி ஆகிறது. இரண்டாவதில் வேதாந்த மதத்திற்கு அப்பிராமாணிகத் தன்மையே. ஆத்மா வொன்றாகலின் சர்வ புருஷர்கட்கும் சுகாதி அநுபவசாமியமும் ஆகின்றது; மோக்ஷமின்மைப் பிரசங்கமும் வரும் என இவ்விதம் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம் பிரமசூத்திர சம்ஹிதைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்த பட்டநாராயண பண்டிதராலும் ஸ்ரீகண்டாசாரியராலும் அவ்வியாக்கியானத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்த அகோரசிவாசாரியராலும் வேதாந்தமாக அநுவாத அதன் நிராகரணப் பிரகாரமானது விஸ்தாரமாக அநேகவிதமாய் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவையெல்லாம் கிரந்தம் விஸ்தரமாகுமென்னும் பயத்தால் ஈண்டெழுதப்படவில்லை. அங்ஙனமாயினும், அறிவுறுத்தற் பொருட்டு அற்பமாக எழுதப்படுகின்றது. அவற்றுள், பட்டநாராயண ஸ்ரீகண்டாசார்ய விருத்திக் கிரந்தங்களில், 'வேதாந்தங்களி லொன்றேயென"; அங்ஙனமே, "ஏகமாயும், வசஞ் செய்வதாயும், சர்வபூதங்களுள்ளே யிருப்பதாத்மா, ஒன்றாயிருக்கும் விசுவத்தை அநேக விதமாகச் செய்கின்றதோ" என்பதாதி சுருதிகளால் பரமாத்மாவே சகல சித்சித்துக் தன்மையாயும், ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவ காரணருமாயும், பரிபூர்ண சாட்குண்ய வைபவ ஸ்வதந்திரனுமாயுமிருந்தும் சம்ஸாரத்தின் பொருட்டு அவ்வந் நாநாவித மநோலக்ஷண உபாதி பேத வேறு சுபாவத்தை அநுஸரித்து யதார்த்தத்தை யறிந்து மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உண்டாகிறது என வேதாந்தத்திற்கே அவ்வவ் வைசித்திரியத்தால் ஸ்திதி யிருத்தலின், அத்வைத விளக்கத்திற்குத் துவைதத்

தோற்றம் இரு சந்திராதி ஞானம் போன்று பிராந்தியாகலின். அங்ஙனமே, பகவான் பர்த்ருஹரியும் "திமிரத்தாற் கலக்கப்பட்ட ஜனங்கள் சுத்தமான ஆகாசத்தைச் சித்திரமான மாத்திரைகளாற் கலப்புடையதுபோல அங்கீகரிக்கின்றார்கள்; அங்ஙனமே, நிருவிகாரமாயும் அமிருதமாயுமிருக்கும் இப்பிரஹ்மம் அவித்தையாற் கலப்படைந்ததுபோன்று பேதரூபத்திற் பிரவிருத்திக்கின்றது" எனக்கூறுகின்றார். ஆகவே, இப்பரப்பிரஹ்ம பரமாத்ம லக்ஷணம் அபின்னமே, மனதிற்கே சம்ஸாரதர்மமான சுகதுக்காதிகளோடு சம்பந்தம்; பரமாத்மாவோ, ஜலம் சூரியனிடத்திற்போன்று, பிரதிபிம்ப பேத உபாதிகளோடு அபின்னமாயினும், பேதம் போன்று விளங்குகின்றது. "எங்ஙனம் இந்த ஜோதிரூப ஆத்மா விவஸ்வான் (சூரியன்) ஜலத்தினின்றும் வேறே; ஒன்றாகச் சென்று உபாதியினால் பேதரூபஞ் செய்யப்படுகிறது இங்ஙனமே, உத்பத்தியின்றிய இவ்வாத்மா சர்வ சரீரங்களிலும் தேவனே" அவ்விது பொருத்தமாகாதெனவுங் கூறுகின்றார்.

அகோரசிவாசாரியரியற்றிய அதன் விருத்தி வியாக்கியானத்தும் அநந்தரம் அந்நியதரிசனங்கட்கு அஸ்புடத்தன்மை பிரகாசிப்பித்தற் பொருட்டு முதலில் வேதாந்த வாதி மதத்திற்கு அஸ்புடத்தன்மையைச் சூசிப்பித்துத் தரிசிப்பித்தற்பொருட்டு வேதாந்தங்களிலென்பதாதி சுலோகார்த்தத்தால அம்மதம் உபந்நியாசஞ் செய்யப்படுகின்றது; அஃதே காண்பிக்கப்படுகின்றது; இவ்வெல்லாம் ஆத்மாவே என்பன வாதியர்ல. சத்திய ரூபமே அவித்தியாகாரணத்தாற் பசுமிருகாதி அநந்த சரீரபேதத்தால் அநேக பிரகாரமாக

ஜீவாத்மாக்களால் ஸ்வப்பநத்திற்போன்று பார்க்கப்படுகின்றது; ஸ்வப்பநத்திலோ அந்த புருஷப் பிரகாசாதிப் பிரகாசம பார்க்கப்படுகின்றது. ஆகவே, இருசந்திர விளக்கம்போன்று துவைத விளக்கமும் மித்தையென ஓரே ஆத்மா சுருதியினாலும் யுக்தியினாலும் சித்தமாகாநின்றது. ஆகலின், மிருகேந்திர சம்ஹிதை, அதன் விருத்தி, அதன் வியாக்கியான பரியாலோசனையால் கேவலாத்வைதமே வேதாந்த சாஸ்திராங்கீகாரமெனச் சித்தமாயிற்று.

அங்ஙனமே, அகஸ்திய மஹரிஷி இயற்றிய சிவரகஸ்யத்தின் மூன்றுமம்சம் முப்பத்தாறு மத்தியாயத்திலும் "ஹே வேத வேதாந்த தத்துவத்தை அறிந்த மூர்த்தியே! உமக்குக் கௌதமரது ஆகாசநித்தியத்துவ வாதமதமன்று; உமக்கு ஜைமினியினது சப்த நித்தியத்துவ வாதமன்று; உமக்கு வேதாந்திகளினது மித்தியாத்துவ வாதமுமன்று; வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் பந்தமும் மோக்ஷமுமில்லை, அங்ஙனமே, திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமும் பார்க்கப்படுகின்றது; அவித்தையின் காரியங்கள் ஒண்டு யாதுமின்று; உமக்கு ஜகத் ஜாலம் எக்காரணத்தான் காரியங்களாற் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது, அந்த வேதாந்த வார்த்தை விசாரத்திலின்று. ஆராதக ஆராத்யபாவ அபிமானம் அரனுக்கின்றாயின், இப்பொழுதுமின்று. கர்மமார்க்கம் நஷ்டமாகும்; சிவ ஆராதனமார்க்க வார்த்தை எங்கிருக்கும்" எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விடத்துக் கௌதம ரங்கீகரித்த ஆகாச நித்தியத்தன்மை, ஜைமினி அங்கீகரிக்கும் சப்த நித்தியத்தன்மை, வேதாந்தி அங்கீகரிக்கும் பிர

பஞ்ச மித்தியாத் தன்மை, பந்தமோக்ஷ வியவஸ்தை யின்றிய திருஷ்டி சிருஷ்டியாதியையும் அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, கௌதம ஜைமினி சூத்திரக்கார அநேக பாடத்தால் வேதாந்த சப்தத்திற்கும் பிரஹ்ம சூத்திர மியற்றிய வியாஸ மஹரிஷி பரத்தன்மை சித்தித்தலின், கேவலாத்வைதமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷயமெனச் சித்திக்கின்றது.

மற்றும், வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் "உத்பத்தி பொருந்தாமையின்", "சமுதாய இருவேதுவுடையதிலும், அதனப்பிராப்தி"; "அன்று, ஒன்றனிடத்தில் பொருந்தாமையின்"; "ஏவே ஆத்மா சரீரத்தி விருத்தமின்" என்னுமதிகரணநான்கினும் பகவான் வியாஸரால் பாஞ்சராத்ர பௌத்த ஆர்ஹத சார்வாக தந்திரம் நான்கின் நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதுபோல் பாஞ்சராத்திராதி நான்கு சாஸ்திரத்திலும் கேவலாத்வைதமே வேதாந்த சாஸ்திராபிமதமென அநுவதித்து நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டதென அறிக.

ஆகவே, புகன்ற சாஸ்திரங்களில் அவ்வவ்விடத்துக் கேவலாத்வைத அநுவாத பூர்வக நிராகரணஸ்தலத்தின்கண் கேவலாத்வைதத்திற்கு வேதாந்திமதத் தன்மை பிரதிபாதித்தலான், அவ்வித அத்வைதமே வேதாந்த சாஸ்திர அங்கீகாரார்த்தமெனச் சித்திக்கில், வியாஸருக்கு வேதாந்த சாஸ்திரப் பிரவர்த்தகத்தான் வேதாந்த வர்த்தித்தன்மை அவசிய மிருத்தலின், கேவலாத்வைதமே வியாஸ அபிமத மென ஸ்பஷ்டமாகாநின்றது. ஆகலின், சர்வவாதிகளும் ஏற்கொண்ட கபில கணாத கௌதம பதஞ்சலி ஜைமினி சாஸ்திரங்களிலும், சூத்ர பாஷ்ய வார்த்திக விருத்திக்கிரக்

தங்களிலும், பாசுபத பாஞ்சராத்ர பௌத்த ஆர்ஹத சாஸ்திரங்களிலும் புகன்ற மார்க்கத்தாற் பத்துச் சாஸ்திரங்களில் வேதாந்தி மத நிராகரணப் பிரஸ்தாவத்திற் கேவலாத்வைதமே அநுவதிக்கப் படுதலான், பிரதிவாதி வாக்கைப் பிணைத்தல் பூர்வகம் சகல ஜனங்களினிருதயத்திற் சென்றிருத்தலான், அவ் வத்வைதமே வியாஸ தாத்பர்ய விஷய மென்பது கொள்ளதகு மென அறிகின்றோம்.

ஆகவே, சகல வேதாந்த வாக்கியார்த்தத்தைச் சூசிப்பிப்பவைகளான வியாஸ சூத்திரங்கட்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற் றாத்பரியம் நிச்சயமாகுங்கால், அதன்மூல பூதமான சர்வ உபநிஷத்துக் கட்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற் றாத்பர்யஞ் சித்தமேயாம்.

இதனுனேயே, ஸ்ரீமத் சூதசம்ஹிதையின்கண் யக்ஞவைபவகண்டம் பத்தாமத்தியாயத்தில் "ஒன்றே அத்விதீய மிருக்கின்றது எனச் சுருதி அதிப் பிரியத்தோடு கூறுகின்றது; மாயாமாத்திர மிந்தத் த்வைதம் என வேறு சுருதி கூறுகின்றது; ஏகத்தன்மையைப் பார்ப்பவனுக்கு மோஹமேது சோகமேது எனக் கூறுகின்றது. இரண்டாவதா லவசியம் பயம். அற்பத்திற் சுகமின்று என்பதுங் கூறுகின்றது. ஆகவின், தர்க்கப் பிரமாணங்களால் வஸ்துவின் ஏகத்தன்மை நன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. சித்துவான்களினது அநுபூதியாலும் வஸ்துவின் ஏகத் தன்மை நன்றாக நிச்சயிக்கப் பட்டது. எந்த த்விஜர்கள் மஹாவாக்கியத்தானேயே வஸ்துவின் ஏகத்தன்மையை அறிகின்றார்களோ, அவர்கள் இச்சம்ஸாரத்தி னின்றும், மோக்ஷத்தை யடைகின்றார்கள்; ஸ்வயபாநத்தி னின்று மெழுந்த

வன் போல. எந்தநரர்கள் பேதஞானத்தை வைத்துக் கொண்டு முத்தியை இச்சிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் மஹாகோர சம்சாரத்திலேயே வீழ்கின்றார்கள்; சம் சயமின்று" எனவும், அவ்விடத்தே முப்பத்தொன் பதா மத்தியாயத்தின்கண் "முனீஸ்வரர்காள்! அநந் தரம் காரணாதிகளின் விஸ்தரமின்றிச் சுருக்க மாகச் சர்வ வேதங்களினது அவிரோதத்தை நன்கு புகல்கின்றேன். நன்கு அநுஷ்டிக்க விரதத்தை யுடைய முனிகாள்! வேதத்தின் தொகுதி இரு விதம். சுதந்தரமாகச் சத்திய அத்வைதபரம் சிலவேத பாகம். த்விஜர்களே! கற்பித த்வைத நிஷ்டம் அந்நிய வேத பாகம். ஆஸ்திகர்களே! அத்வைதம் சதா சத்தி யமே. த்வைதம் அசத்தியம். சர்வ காலத்தின்கண் ணும் அத்வைதம் பிரத்தியக்ஷாதிகளாலறியப்படாமை யின். ஆஸ்திகர்களே! அத்வைத சுருதி சாக்ஷாத் அவ் விடத்திலேயே அர்த்தத்தை யுடையதாகின்றது; சுருதி யின்றிப் பேதமானது சதா லோக சித்தமே. அதனால், பிரமாணத்தை அதிக்கிரமித்துச் செல்லும் சுருதி அவ் விடத்தில் அர்த்தத்தை யுடையதன்று" எனவும், அதன் கண்ணேயே, பிரஹ்மகீதையின் ஐந்தாமத்தியாயத்தில், "யாது நீ என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் விளங்குகின் றது அதுவே நான் என்னுஞ் சொற்குப்பொருள். யாது நான் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் தோன்றுகின்றது, அதுவே நீயென்னுஞ் சொற்குப் பொருள். தேவர்காள்! நீ நான் என்னுஞ் சொல்லி னிலக்ஷியார்த்தமாகிய சா க்ஷாத் பிரத்தியக்சித்தே அது என்னுஞ் சொல்லி னில க்ஷியார்த்தம். அஃதிவ்விடத்து விசாரமின்று. அதனால் நீ நான் என்னுஞ் சொல்லின் வாச்சியார்த்தமாகிய

தேகாதி வஸ்துக்கட்கு அது என்னுஞ் சொல்லின் அர்த்தத்தைத் தத்த்வமஸி என்னுஞ் சுருதியானது கூறவின்ற. அதன் அர்த்த ஐக்கிய விருத்தாம்சமாக வாச்சியத்திலிருப்பதைவிட்டு, அவிருத்தமான சிதாகாரத்தை லக்ஷித்துச் சுருதி கூறுகின்றது. அது என்னு மர்த்தத்தின்கண்ணும் நீ யென்னு மர்த்த ஐக்கிய விருத்தாம்சமான காரணத்துவாதி வாச்சியார்த்த மின்றியே கேவலம் சிதாகாரத்தை லக்ஷித்து மீண்டும் அதற்கு நீ என்னுமர்த்த ஐக்கியத்தையும் புகல்கின்றது. ஆஸ்திகர்காள்! அது நான் என்னுந் சொல்லினர்த்தரூப சின்மாத்திரப் பரமாத்மாவிற்கு ஸ்வத சித்தமான யாதொரு ஏகத்தன்மையோ அதுவே வாக்கியார்த்தம். இதனினின்றும் வேறான வாக்கியார்த்தம் யாதோ அது வாக்கியார்த்த மன்றென்பதிற் சம்சய மின்று" எனவும், அவ்விடத்தேயே, பன்னிரண்டா மத்தியாயத்தில், "எந்த மோகிதர்கள் வேதங்களினது அர்த்தத்தை வேறு விதமாகக் கூறுகின்றனர் அவர்கள் மிகவும் நகைத்தற்குரியவர்களே; மற்றையோ ரன்று; இதிற் சம்சய மின்று. எவர்கள் நானுரைத்த பொருளை அன்றிக் கூறுகின்றனரோ அவர்கள் ஆலம்ப மின்றிய அந்த கூபத்திலேயே வீழ்கின்றனர்; இதிற் சம்சய மின்று. சுரசிரேஷ்டர்களே! வேதத்தி னர்த்தம் பரமாத்வைதமே; வேறு அன்று. அன்றாயின், இவ்விடத்தின்கண்ணே எனது சிரம் விழும்; இதிற் சம்சய மின்று. வேத வாக்கியங்களினது அர்த்தம் வேறு பிரகார மென்னும் பெருஞ் சம்சயத்தால் அநிர்ணய அர்த்தத்தைக் கொள்வீர்களாகில் உங்கள் சிரமும் விழும். தேவசிரேஷ்டர்களே! இதனினின்றும் மேற் கூறத்தக்க தொன்று மின்று; சத்தியமே

என்றூற் கூறப்பட்டது; சம்புவின் பாதத்தைத் தொடு கிறேன்" எனவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் பகவத்கீதைக்கும் கேவலாத்வைத பரத் தன்மையே அங்கீகரிக்கத் தக்கது; அதன் பதின்மூன்று மத்தியாயத்தில்,—"பாரத! சர்வ க்ஷேத்திரங்களிலும் என்னை க்ஷேத்திரக்ஞனை அறி. க்ஷேத்திர க்ஷேத் திரக்ஞர்களினது எந்த ஞான முண்டோ அந்த ஞானம் (உண்மைஞான மென) எனதபிப்பிராயம். யாதொரு முற்புகின்ற க்ஷேத்திரமும் தனது தர்மங்களால் எவ்வி தம் என்பதும், இதற்கு விகாரம் எதுவென்பதும், எதனி னின்றும் எக்காரியம் உண்டாகின்ற தென்பதும், அது வும் க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞர்களினது எவ்வுபாதியா கிய சத்திகளாற் செய்யும் பிரபாவங்களுமாய அந்த க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞர்களினது யதார்த்தத்தை நாம் கூறக் கேட்பாயாக. வசிஷ்டாதி ரிஷிகளாலும் அநேக ப்ரகாரமாகவும், ரிக்முதலிய மந்திரச் சந்தங்களாலும் நாநாப் பிரகாரங்களாக விவேகத்தாலும், பிரஹ்ம சூத் திர பதங்களாலும், யுக்தியோடு கூடியதாலும், நிச்சயத் தாலும் கூறப்படுகின்றது" என்பனவாதி பகவத் வச னங்களால் க்ஷேத்திரக்ஞசப்த ஜீவனுக்கு 'என்னை' என பிரஹ்மத்தன்மை புகன்று, அவ்வர்த்தமே பிரஹ்ம சூத்திரப் பிரதிபாத்தியத் தன்மை உரைத்தலான், பிர ஹ்ம சூத்திரங்கட்கும் கேவலாத்வைத பரத்தன்மை நிர்ணயஞ் செய்யப்படுதலின், அதன் சமான அர்த்தத் தையுடைய பகவத்கீதைக்கும் கேவலாத்வைத பரத் தன்மை நிச்சயமாகலின்.

இதனுனே, பாஞ்சராத்திரத்தில் பாத்மசம்ஹிதை யில்—"பர க்ஷேத்திரக்ஞ ஆத்மாக்களின் ஐக்கியத்தைச் சுருதி கூறுகின்றது. க்ஷேத்திரக்ஞனுக்கு அநேகத்

ணமை தேகபேதத்தாற் றோற்றுகின்றது. ஒரேவிம்பத் திற்குத் தர்ப்பணாதிகளில் எங்ஙனம் பேதம்? பஞ்ச பூதக் கூட்டம் க்ஷேத்திர மெனப்படும். அவ்விடத்தில் நிலைத்திருக்கும் யாதொரு ஜீவனோ அவனைப் புத்திமான் கள் பரனென்னும் பெயரினையுடைய க்ஷேத்திரஞ்ஞனாக அறிகின்றார்கள்" என்பதாதியால் பரக்ஷேத்திரக்ஞர் கட்கு ஐக்கியம் கூறப்பட் டிருக்கின்றது. இக்கார ணத்தானே பகவத்கீதைக்கு அநுமா னியற்றிய பைசாசப் பாஷ்யத்தின் கண்ணும் புகலப்பட் டிருக்கின் றது. இரண்டா மத்தியாயத்தில் "அசத்திற்குப் பாவ மின்று; சத்திற்கு அபாவமின்று; இவ்விரண்டிற்கும் அந்தம் தத்துவதரிசிகளால் பார்க்கப்படுகின்றது. அசத் திற்கு - அநித்தியமான ரஜ்ஜுசர்ப்பம் போன்ற திரு ஷ்ட நஷ்டசுபாவ ஜகத்திற்கு; பாவம்—சத்தை; இருப் பதின்று; அங்ஙனமே, பரமார்த்தத்தால், சத்திற்கு— ஆத்மாவிற்கும், அபாவம்—அநித்தியமானத்தன்மை, இருப்பதின்று; சர்வவிடத்தும் வியபிசாரமின்மையான். இவ்விரண்டிற்கும்—அசசத்திற்கு. திருஷ்ட நஷ்டத் தோற்றம், அந்தம்—நிச்சயம், தத்துவதரிசிகளால்— ஆத்மதரிசிகளால் என்பது பொருள். அதனால், தத்துவ தரிசிகளினது திருஷ்டியை ஆசிரயித்துச் சோகத்தை யும் மோகத்தையும் விட்டுச் சீதஉஷ்ணாதிகளைப் பொறுத் துக்கொள் என்பதபிப்பிராயம்" எனவும், அதன்கண் ணேயே, பதினெட்டா மத்தியாயத்தில்—"பக்தியால் எவ்வளவு எப்படி இருக்கிறேன் என என்னைத் தத்துவத்தா னறிகின்றார்களோ, ஆதலின் என்னைத் தத்துவத்தானறிந்து அதன்பின் அடைகிறான். பக்தி யால்—பஜனத்தால், என்னை—சர்வேசுவரனை, அறி கின்றார்கள். எவ்வளவு என்பது—நான் உபாதியியற்றிய பின்னப்பிரபஞ்ச ரூபத்தாலும், எப்படியிருக்கிறேன்

என்பது—சர்வ உபாதியுமின்றிய ரூபத்தாலும், எனவும், தத்துவத்தால்-பரமார்த்தத்தால், ஆகலின் அறிந்து-ஆகலின் என்னை அதன் பின்னடைகின்றான், பிரஹ்மத்தை யடைகின்றான் என்பது பொருள்" என்பதாதியாலும் பிரபஞ்சமித்தையாத் தன்மைப் பிரதிபாதன பூர்வகம் ஜீவப் பிரஹ்மங்களினைக்கியம் பிரதி பாதிக்கப்பட் டிருக்கின்றது.

அங்ஙனமே, யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மிருதியிலும்—"எங்ஙனம் ஒரு ஆகாசம் கடாதிகளில் பேதமடைகின்றது, எங்ஙனம் ஜல ஆதாரங்களில் அம்சுமான் போன்று, அங்ஙனமே ஒரே ஆத்மா அநேகமாயும் இருக்கின்றது" என்பதாதி வசநசமூகங்களும் கேவலாத்வைதத்தையே புகல்கின்றன.

இங்ஙனம் விஷ்ணுபுராணத்திலும் ஆறாவதம்சத்தில்—"அப்பாவத்தான் அத்தன்மையை அடைந்தவன் பரமாத்மாவோடு அபேதமாகின்றான்; பேதமோ அவனுக்கு அஞ்ஞானத்தால் செய்ததாகின்றது. பேதத்தைத் தோற்றுவிக்கும் அஞ்ஞானம் அத்தியந்தம் நாசமடையுங்கால், அசத்தாகிய ஆத்மப்பிரஹ்ம பேதத்தை யார் செய்வது? "பரமார்த்தத்தால்ஞானசொரூபம் அத்தியந்தம் நிர்மலம்; அதுவே பிராந்தி தர்சனத்தால் அர்த்தரூபமாகவிருக்கின்றது; எது பேதமின்றியதாயும், சத்தாமாத்திரமாயும், கேசரிக்கக் கூடாததாயும், வாக்கும் ஆத்மாவாலறியும் யோக்கியமாயும் இருப்பது, அந்த ஞானம்பிரஹ்மமென்னும் பெயருடைத்து; நான் எனது என்னுமிது அவித்தையின் வியவகாரம்; பரமார்த்தத்தான்எதுவாக்கிற்ககோசரம் அஃது இதனோடுசம்பந்தமின்று" என்றுகூறுவனவும், அவ்வவ்விடத்தில் முதலம்சத்தின்முடிவிலும்—"நான் விஷ்ணு, இச்சர்வம்ஜகார்த்

தனன், அவனி னின்றும் வேறு காரிய காரண சமூக மின்று. இவ்வித ஞான மெவனுக்கு இருக்கிறது அவனுக்குச் சம்ஸாரத்தினின்று முண்டாகும் துவந்துவ சம்பந்தங்கள் மிகுதியு முண்டாவன வல்ல" வென்பதாதி வசன சமூகமும் கேவலாத்வைதத்தையே பிரதிபாதிக்கின்றன.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தின் பதினொன்றாவது அத்தியாயத்தில்—ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்—எனக்குப் பத்தன் முக்தன் என்னும் வசனம் "குணத்தான், உண்மையினன்று; குணம் மாயா மூலமாகலின், எனக்கு மோக்ஷமின்று, பந்தமின்று, சோகமோஹமும், சுகதுக்கமும், தேகோத்பத்தியும் மாயையால்; ஸ்வப்நத்திற்போல் ஆத்மாவிற்குக் கியாதிசம்ஸ்ருதிகள் வாஸ்தவமோ அன்று. உத்தவ! சரீரிகட்கு வித்தை அவித்தைகள் எனது சரீரமென வறி; மாயையால் என்னால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டவை; முதலவை பந்த மோக்ஷஞ் செய்பவை. ஹே மஹாபுத்திமானே! ஒன்றாய எனதம்சமான ஜீவனுடையவனுக்கு அநாதி அவித்தையாற்பந்தமும், வித்தையாலும் அங்ஙனமே வேறு (மோக்ஷம்)", மூன்றாவது ஸ்கந்தத்தின் தேவஹூதி கபில சம்வாதம் இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயத்தில்—"சர்வ பூதங்களிலும் ஆத்மாவையும், ஆத்மாவினிடத்திற் சர்வ பூதங்களையும், அங்ஙனமே பூதங்களில் ஆத்மத்தன்மை போன்று அநந்ய பாவத்தாற் றரிசிக்க. எங்ஙனம் ஒரே ஜோதியானது தன் காரணங்களில் நாநாவாகத் தோற்றுகின்றது. யோனிகளினது குணவைஷம்யம், அங்ஙனமே பிரகிருதியிலிருக்கும் ஆத்மா. ஆகலின், பாவிக்கக் கூடாததாயும், சுகசத்ருபமாயும். தேவத் தன்மையுடையதாயுமுள்ள இத் தனது பிரகிருதியை ஜயித்துச் சொரூபமாக விருக்கின்றான்." இருபத்

தொன்பதா மத்தியாயத்தில்—"சர்வபூதங்களினிருதய த்திலிருக்கும் வஸ்துவை எதுகாறும் அறியவில்லையோ அதுகாறும் தன் கருமத்தைச் செய்துகொண்டு ஈஸ்வரனாய வென்னை அர்ச்சிராதியால் பூஜிக்க. எவன் ஆத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் அற்பமாயினும் பேதத்தைச் செய்கின்றானோ, அப் பேத திருஷ்டியுடைய புருஷனுக்கு மிருத்யு மிகப்பயத்தைக் கொடுக்கின றார்"; முப்பத்திரண்டா மத்தியாயத்தில்—"பரப் பிரஹ்மம், பரமாத்மா, ஈசுவரன், ஏகம் (ஆயுள்ள) ஞானமாத்திரமே திருசியாதிபிருதக் பாவத்தாற் சேட்டிக்கின்றது. யோகிக்குச் சம்பூர்ண யோகத்தால் சண்டு எல்லாவற்றிலும் சங்கமின்றிய பிரயோஜனமாகிய இவ்வளவு அங்கீகாரம் பொருந்துகின்றது. நிர்க்குணமாயும் ஞான ஸ்வரூபமாயும் ஒன்றாயுமுள்ள பிரஹ்மம் பிராந்தியால் பாஹ்ய இந்திரியங்களால் சப்தாதி தர்மங்களையுடைய அர்த்தரூபத்தால் விளங்குகின்றது". முப்பத்து மூன்று மத்தியாயத்தில்—"பக்தி பிரவாக ரூப யோகத்தாலும், பலமான வைராக்கியத்தாலும், உசித அநுஷ்டான யோகமாய பிரஹ்ம காரண ஞானத்தாலும், விசுத்த மனதாலும், எங்கும் வியாபித்திருப்பதாயும், தன்னனுபூதியால் மறைந்த மாயாகுண விசேஷணமுடையதாயுமுள்ள தன்னை (தியானஞ்செய்து) ஜீவர்கட் காசிரயமாயும், பகவானாயுமுள்ள பிரஹ்மத்தின் கண் மனதை வைத்தாள். ஜீவத்தன்மை நீங்கியமையின், கிலேசமின்றிய ஆத்மசுகமுடையவள். நித்தியாரூட சமாதியாகலின், குணப்பிராந்தி நீங்கியவள். அப்பொழுது அவள் ஆத்மாவை (தேஹத்தை) எழுந்தவனுக்கு ஸ்வப்நதிருஷ்டப்போன்று ஸ்மரிக்கவில்லை." என்பதாதி வசந சமுதாயமும் கேவலாத்வைதத்தையே பிரதிபாதிக்கின்றது.

ஆகவே, முற்புகன்ற ரீதியால் கபிலாதி சூத்திரத்திலுள்ள கேவலாத்வைத அநுவாத உபோத்பலித சுருதி சூத்திர ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்கட்குக் கேவலாத்வைத பரத்தன்மையே நிச்சயஞ் செய்யப்படுதலின், "ஹே த்விஜர்களே! சுருக்கமாகச் சிலவேத பாகம் சத்திய அத்வைதபரம். வேறு வேதபாகம் கற்பித த்வைத நிஷ்டம்" என்னும் ஸ்ரீமத் சூதசம்ஹிதை வசன அநுசாரத்தால் அவ்வவ் விடத்துப் பேதத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருதி சூத்திர ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்கட்குக் கற்பிதத் த்வைத பரத்தன்மையே ஸித்தரந்தெய்க. இதனானே, சாக்ஷாத் பரமேஸ்வர அவதாரரூபராயும் சர்வக்ஞராயும் சகல சுருதி சூத்திர ஸ்மிருதி இதிஹாச புராண ஆகம சம்ஹிதாதி தாத்பர்ய விஷயரூப அர்த்த நிர்ணய சதுரராயுமுள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் பாதரால் சுருதி சூத்திர கீதை சநத்சுஜாதீய சஹஸ்ரநாமாதி பாஷ்யங்களில் கேவலாத்வைதமே பரமார்த்தமென மிகவெளிப்படையாய்ப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனானே ஆதித்திய புராணத்தில்—"சநாதந சங்கரர் வியாஸ சூத்திரங்களை விஸ்தரித்துச் சுருதியின் அர்த்தத்தை எங்ஙனம் புகன்றார், அவ்வர்த்தமே சுருதிக்குக் கிரகிக்க" எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கூர்ம புராணத்திலும்—"பக்தர்களினது ஹித இச்சையால் ப்ரௌத ஸ்மார்த்த ஸ்தாபனத்தின் பொருட்டு நீலலோஹித சங்கரர் அவதாரங்களைச் செய்வார். எது பிரஹ்மமென்னும் பெயருடைய ஞானம் அச்சாஸ்திரத்தை உபதேசிப்பார்" எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின், சகல சுருதி சூத்திர ஸ்மிருதி இதிஹாச புராண தாத்பர்ய விஷயரூப சமஸ்த சஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத பேத சத்

தை யின்றிய நித்திய சுத்த புத்த முக்த சுபாவமாயும், சச்சிதானந்தகனமாயும், நிர்விசேஷமாயுமுள்ளது பரப்பிரஹ்மம் எனச் சித்திக்கது.

அற்றேல்,—இங்ஙனமாயினும், கேவலாத்வைதத்திற்கு வியாஸ தாத்பர்ய விஷயத்தன்மை ஸ்தாபித்தலான், ராமாநுஜ மத்வாதி மத கண்டனத்திலும் வியாஸ மஹரிஷியின் பிரதிவாதிகளாய கபில கணாதாதி சூத்திரக்காரர்கட்குக் கேவலாத்வைத மதத்தை நிராகரித்துப் பேதத்தையே அங்கீகரிப்பவர்களினது மதத்தின் நிராகரணமின்றிக் கேவலாத்வைத ஸ்தாபனம் எங்ஙனமெனின், நாம் வியாஸமஹரிஷியின் பிரதிவாதி கபில கணாதாதி மதநிராகரணத்தின் பொருட்டுக் கேவலாத்வைதப் பிரமாணோபந்யாசத்தைச் செய்தற்குப் பிரவர்த்திக்கவின்று; பின்னையோ, கபிலாதி அநுவாதபலத்தால் வியாஸ தாத்பர்ய விஷயரூப அர்த்த நிச்சயத்தின் பொருட்டேயாம். அதை நிச்சயிக்கில் அவ்வம் மதப் பிரவர்த்தக வியாஸ சிஷ்யராகிய எல்லோராலும் கபில கணாதாதி மத நிராகரண பூர்வக கேவலாத்வைத ஸ்தாபனத்தில் யத்நஞ்செய்க என்னுமிதனால் எங்கட்கே நிர்ப்பந்தமின்று. மற்றும், பாஷ்ய, விவரண, வாசஸ்பத்திய, பரிமள, பஞ்சதசி பிரகரணாதிக் கிரந்தங்களிலேயே சுருதி யுக்தி அநுபவ பலத்தாற் கபில மதத்தை நிராகரணஞ்செய்து கேவலாத்வைதம் வியவஸ்தாபிக்கப்பட்டே யிருக்கின்றது.

அபேத சுருதி யுக்தி அநுபவம் போன்று பேத சுருதி யுக்தி அநுபவங்களும் இருத்தலின், கேவலாத்வைதமே சுருதி தாத்பர்ய விஷயமெனச் சூத்திர, பாஷ்யாதிக்கிரந்தங்களில் எங்ஙனம் வியவஸ்தாபிக்கட்டிருக்கின்றதெனக் கூறற்க; "ஜநங்கட்கு இரண்டாவதால்

அவசியம் பயம் உண்டாகின்றது எனச் சுருதி கூறுகின்றது. ஏகத்துவத்தைப் பார்க்கும் புருஷனுக்கு அப்பொழுது மோஹமேது? சோகமேது? எனவும், ஹே ஆஸ்திகர்காள்! அத்வைதத்தைச் சாத்விக சுருதி கூறுகின்றது. ஹே முனிசிரேஷ்டர்களே! ஏகத்துவமே வாக்கியார்த்தம்; வேறின்று. பேதத்தை விவக்ஷிக்கில் ஸ்துதி நிந்தைகள் விரோதிக்கின்றன" என்னுஞ் ஸ்ரீமத் சூத சம்ஹிதா வசநத்தால் பேதநிந்தை பூர்வகம் அபேதம் ஸ்துதிக்கப்படுதலினாலும், அபேத சுருதிகட்குச் சட்வித தாத்பரிய லிங்காதியோடு கூடியிருத்தலிற் பிரபலத்தன்மை யுடைமையாலும், "அந்த நாராயணருடைய அம்சமாய பகவான் வாதராயணர்", என்பது முதல் "சங்கரரது ஆக்ஞையால் வேதாந்த வாக்யார்த்தத்தை(பிரஹ்ம சூத்திரரூபமாகச்)செய்தார்" என்பது பரியந்தமான முற்புகன்ற புராணவசநத்தால் 'அதாதோ பிரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்பதாதி வியாஸ சூத்திரங்கட்கே உபநிஷத் சம்பந்த பிரஹ்ம ஸ்வரூப நிர்ணய இதம் பர்யத்தாற் பிரவிருத்தி யிருத்தலாலும், வியாஸ ரங்கீகரித்த கேவலாத்வைதமே சகல சுருதி மஹாதாத்பர்ய விஷயமென இச்சையின்றியவனுலும் அங்கீகரிக்கவேண்டி யிருத்தலின்.

அற்றேல், கபில கணாத கௌதம பதஞ்சலி ஜைமினி முனிகளாகிய சர்வஞ்ஞர்களாலேயே துவைத சாஸ்திரங்க ளியற்றப்பட்டிருத்தலின், மிக அநுக்கிரக நியாயத்தால் அவ்வங்கீகாரார்த்தத்திற்கே கிரகிக்குந் தன்மையாகலின், வியாஸர் மாத்திரம் அங்கீகரித்த கேவலாத்வைத அங்கீகாரம் எங்ஙனம் பொருந்தும்? "நூறு குருடராலும் பார்க்கப்படுவதின்று" என்னும் நியாயத்தால், அவர்கட்குப் பிராந்தி கற்பிக்கப்படுகிற

றெனக் கூறற்க; சர்வக்ஞராய கபில மஹரிஷிகட்குப் பிராந்தி கற்பனம் உசிதமன்றாகலின் எனின், அற் றன்று; பிரகிருதி பரமாணுவாதி பின்ன பின்ன ஜகத் காரண வாதிகளாய கபில கணாதாதிகட்குப் பரஸ்பரம் விருத்த சாஸ்திரப் பிரவர்த்தகத் தன்மையான் ஒன் றென்னும் புத்தியின்மையின் மிக அநுக்கிரக நியாய முண்டாகாமையின். இதனையே, ஆப்தயுக்தர்களால் "கபிலன் சர்வக்ஞராகில், கணாதர் அல்லவென்பது என்ன பிரமை (ஞானம்)? அவ்விருவர்களும் சர்வக்ஞ ராயின், எங்ஙனம் மதபேதமுண்டாம்?" எனக் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. மற்றும், "கணாத, அக்ஷபாத, வியாஸ, கபில, பதஞ்சலி, ஜைமினி தரிசனங்கள் ஆறு ஆகின்றன" என்பதாதி பிரசித்த கணாத கௌதம கபில வியாஸ பதஞ்சலி ஜைமினி சாஸ்திர சித்தாந்தங் களினது மத்தியில் ஒன்றே சித்தாந்தார்த்தம்; வியாஸ கபிலாதி சகல மஹரிஷி சம்மதம் எனக்கொள்க. இங்ங னம் அங்கீகரியாது பரஸ்பரம் விருத்த சகல சாஸ்திர சித்தாந்தங்களை அங்கீகரிக்கில், அவ்வியாஸ கபிலாதி சகல மஹரிஷிகட்கு ப்ராந்தியே ஆகும். அதில் எவ் வர்த்த மங்கீகரிக்கின் எல்லோருக்கும் பிராந்தியின்மை சித்திக்கும், அவ் வர்த்தமே கோடற்பாலது. ஆகவே, கபில கணாதாதி தந்திர சித்தாந்த த்வைதாதி, சுருதி விருத்தமாகலின், அவற்றையங்கீகரிக்கில், அம்மஹரிஷி கட்குப் பிராந்தி வருதலால் சகல வேதாந்த தாத்பர்ய விஷயரூப வியாஸ மஹரிஷி சித்தாந்த கேவலாத்வை தமே அவ்வெல்லோருக்கும் சம்மதம் என்னு மிவ்வர்த் தத்தில் விவாத மின்று.

உண்மையிலோ கபில கௌதமாதி மஹரிஷிகட் கும் கேவலாத்வைதமே அங்கீகாரமென ஸ்ரீமத் பாகவ